

Arrest

nr. 333 620 van 1 oktober 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 20 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2025.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. OGER loco advocaat J. WALDMANN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 26 april 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 23 juli 2025.

1.2. Op 9 september 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat).

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Palestijn afkomstig van Khan Younis in de Gazastrook. U bent Arabier en soennitisch moslim. Uw familie is geregistreerd bij UNRWA en genoot bijstand van hen.

Ter ondersteuning van uw verzoek verklaart u het volgende.

U had in Gaza problemen met Hamas. Zij wilden dat u belastingen betaalde ondanks dat u weinig verdiende en ze sloten u op omdat u water verkocht op plekken waar dat niet mocht. Om die reden hebben ze eens, in december 2022, uw huis binnengevallen, waarbij ze uw vader en echtgenote mishandelden. Uw echtgenote leed hierdoor een miskraam.

U verliet Gaza op 29 januari 2023. U reisde via Egypte naar Turkije. Daar verbleef u ongeveer twee maanden terwijl u probeerde de grens over te steken. Eens werd u in het bos tegengehouden door een bende, bestolen, en teruggestuurd naar Turkije. Een andere keer werd u door huurlingen tegengehouden, mishandeld, verkracht en naar een ziekenhuis gebracht in Griekenland waar u behandeld werd. U verbleef lange tijd in het ziekenhuis op het eiland Kos. U wilde geen asielaanvraag indienen maar in het ziekenhuis werden uw vingerafdrukken genomen en werden u documenten gebracht. Daarna werd u naar een naastgelegen gesloten centrum gebracht, eveneens op Kos. Hier ontving u de rest van uw documenten. Vanuit het gesloten centrum ging u eens naar Athene om kleren en sigaretten te kopen, vervolgens keerde u terug naar het centrum.

Wanneer u het gesloten centrum verliet kwam u een groep mensen tegen die u zouden helpen naar België te reizen. U stapte in een auto en werd naar een onbekende plaats gebracht. Daar werd u door de bende bestolen, mishandeld en verkracht. U wist niet hoe u kon terugkeren naar het centrum en besloot te voet naar België te reizen.

U reisde via Servië, Bulgarije en Duitsland naar België.

U kwam België binnen op 25 april 2024. U diende 26 april 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten voor (allen in kopie).

Uw UNRWA family registration card en family record, een visum voor Turkije dd. 18/01/2023 – 18/01/2024, uw Palestijnse identiteitsbewijs, uw Palestijnse geboorteakte, uw huwelijksakte, een document van de permanent military court van Palestina, een medisch document betreffende uw vader R., twee handgeschreven voorschriften uit Gaza, een foto van u in het ziekenhuis.

Per mail maakte u na het persoonlijk onderhoud nog de volgende documenten over (allen in kopie).

Uw badge van het Rode Kruis centrum, uw Palestijnse paspoort (pagina met uw gegevens, visum Turkije en visum Egypte), uw Palestijnse identiteitsbewijs, uw Palestijnse rijbewijs, foto's van verschillende personen en verwondingen, foto's van een tentenkamp in Gaza, foto's van medicijnen, twee video's welke omwille van informatieveiligheid geweigerd werden, medische attesten van uw opvolging in België, medische attesten van uw opvolging in Griekenland.

B. Motivering

Aan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u géén bijzondere procedurele noden te hebben ("vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ" dd. 07/05/2024). Wel gaf u aan medische/psychologische hulp te ontvangen in het centrum. Uw advocate maakte voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud een bezwaar over tegen de afname van het persoonlijk onderhoud via videoconferentie (zie mail advocaat dd.13/07/2025). In diens mail maakte uw advocaat echter geen enkele melding van een medisch/psychologisch motief van dit bezwaar, derhalve werd het afgewezen. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u bijgestaan door uw advocaat. Deze maakte geen opmerkingen betreffende het verloop van het persoonlijk onderhoud. Derhalve kan redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in deze gerespecteerd werden en u volwaardig hebt kunnen deelnemen aan de asielprocedure.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn, namelijk het antwoord van de Griekse autoriteiten (GRDUB) dd. 09/07/2024 en uw eigen verklaringen, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling werd door u in eerste instantie betwist tijdens uw gesprek met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), maar in uw gesprek met het CGVS gaf u aan de asielprocedure in Griekenland doorlopen te hebben en daar documenten te hebben ontvangen (CGVS p.9-10).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming

genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaegian.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2024/09/03/verslag-feitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-september-2024>; Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en

beschikbaar

op

https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-management-mainlandgreece_en; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegrean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf.

Uit bovenstaande informatie blijkt dat begunstigten van internationale bescherming in Griekenland toegang hebben tot de arbeidsmarkt, de vastgoedmarkt en gezondheidszorg. Er zijn ngo's actief in Griekenland die ondersteuning bieden aan begunstigten van internationale bescherming. De commissaris-generaal is dan ook van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

1) U legt ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen af, waardoor het onmogelijk is uw eigenlijke situatie in Griekenland te beoordelen.

In eerste instantie, bij DVZ, verklaarde u dat u vingerafdrukken had gegeven, wakker werd in een ziekenhuis en een uitzettingsbevel ontving van Griekenland ("verklaring DVZ" dd. 07/06/2024, vraag 23). Tijdens uw persoonlijk onderhoud gaf u evenwel toe erkend te zijn als vluchteling in Griekenland, maar uw verklaringen blijven ongeloofwaardig en zijn doorheen het persoonlijk onderhoud niet consistent.

Ten eerste zijn uw verklaringen over uw verblijfplaatsen in Griekenland niet consistent of geloofwaardig. Eerst verklaarde u in Griekenland enkel in het ziekenhuis te hebben verbleven, nadat u was mishandeld op uw weg naar Griekenland (CGVS p.10). Vervolgens zegt u eerst in het ziekenhuis, vervolgens in een "vluchtelingendienst" naast het ziekenhuis te zijn geweest. Dit was een gesloten locatie die u niet kon verlaten (CGVS p.10). Wanneer geconfronteerd met een foto op uw sociale media (https://www.facebook.com/stories/858519499004956/?source=profile_highlight, zie blauwe map AD), verklaart u dan dat u wel het ziekenhuis eens verliet maar vervolgens terugkeerde naar het ziekenhuis (CGVS p.12-13). Dan zegt u dat u eens, na vertrek uit het ziekenhuis, samen met vrienden naar Athene ging om sigaretten te kopen en vervolgens terugkeerde naar Kos (CGVS p.18). U vermeldt dan ook dat u uw documenten wilde krijgen (CGVS p.18), maar later herhaalt u dat u uw documenten kreeg terwijl u in het ziekenhuis lag en dat u daarvoor zelf geen enkele actie hebt ondernomen (CGVS p.21-22).

Het CGVS wijst er echter op dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland niet automatisch een reisdocument krijgen, maar pas nadat de betrokkene hiertoe een specifiek verzoek heeft ingediend bij het paspoortbureau van de Griekse politie. De persoon die internationale bescherming geniet, moet ook bepaalde documenten voorleggen, waaronder een kopie van de beslissing tot toekenning van internationale bescherming en een kopie van zijn ADET (of een bewijs dat zijn ADET-aanvraag in behandeling is), en moet de som van 84,40eur betalen. De begunstigde van internationale bescherming moet een lijst raadplegen die regelmatig online wordt gepubliceerd om te weten te komen of het reisdocument klaar is. Als het reisdocument klaar is, moet de betrokkene naar het Regionaal Asielbureau van Thessaloniki of het Regionaal Asielbureau van Attica gaan om het in ontvangst te nemen. Al deze procedures moeten persoonlijk worden uitgevoerd (Refugee.info Greece, Travel Documents in Greece, 9 februari 2024, beschikbaar op : <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985654192535>). Bovendien werd uw paspoort aan u afgeleverd in januari 2024 (zie GRDUB dd. 09/07/2024), ruim een halfjaar nadat u erkend werd als vluchteling in Griekenland. Dat u zomaar ongevraagd een reisdocument ontving terwijl u nog altijd in het ziekenhuis lag is dus geenszins geloofwaardig.

Daarnaast verklaarde u drie maanden in het ziekenhuis doorgebracht te hebben en "dagen" gereisd te hebben tussen Griekenland en België (CGVS p.11). Op geen enkel moment geeft u een duidelijk zicht op uw verblijfplaatsen tijdens het jaar dat passeerde tussen het moment dat u erkend werd als vluchteling in april 2023 en uw asielaanvraag in België in april 2024. Tijdens 2023 plaatste u meerdere foto's op uw sociale media waarin u in het bijschrift stelt dat ze in Griekenland genomen zijn, op het eiland Kos, Athene en

Ammonia (zie blauwe map AD). Dat u tijdens uw verblijf in Griekenland louter in het ziekenhuis en in een gesloten centrum op Kos verbleef is niet geloofwaardig.

Ten tweede zijn uw verklaringen over uw reisweg van Griekenland naar België geenszins geloofwaardig. An sich is het al weinig geloofwaardig dat u ervoor zou kiezen om de reis van Griekenland naar België te voet af te leggen terwijl u kunt beschikken over een Grieks reisdocument. Ook indien deze gestolen zou zijn in Griekenland zou u daarvan redelijkerwijze aangifte kunnen doen en een vervangend document kunnen aanvragen. Dit zou vele malen gemakkelijker én hoogstwaarschijnlijk goedkoper zijn dan uzelf over land laten smokkelen. Bovendien verklaart u eind december 2023 te zijn vertrokken uit Griekenland, terwijl uw paspoort werd uitgereikt in januari 2024 (CGVS p.17; GRDUB dd. 09/07/2024). Ook vertelt u dat u te voet Kos verliet (CGVS p.17). Aangezien Kos een eiland is, is dit niet aannemelijk. Hierop gewezen verklaart u dat u met mensen meeging en begeleid moest worden omdat u de plaatsen niet kende. U had echter (naar eigen zeggen) al een aantal maanden op Kos verbleven en van daaruit ook minstens een uitstap gemaakt naar Athene en terug (CGVS p.12-13; p.18). Dat u geen idee had waar u was en hoe u van daar kon vertrekken is dus niet geloofwaardig.

Ten derde zijn uw verklaringen omtrent het incident waarvan u slachtoffer was in Griekenland niet geloofwaardig. Eerst verklaart u onderweg naar Servië, terwijl u probeerde Griekenland te verlaten met een groep, tegengehouden te zijn door een bende die u mishandelden (CGVS p.12). Vervolgens verklaart u dat u werd bestolen op het eiland Kos zelf (CGVS p.14). U kwam de bende tegen en besloot met ze mee te gaan omdat ze u zouden helpen, maar ze namen u mee naar een afgelegen plaats en mishandelden u daar (CGVS p.16). Pas dan zou u hebben besloten om Griekenland over land te verlaten (CGVS p.15-17). Dit is niet consistent. Vervolgens is het niet geloofwaardig dat u geen enkele poging deed om hulp te zoeken nadat dit zou hebben plaatsgevonden, terwijl u naar eigen zeggen in slechte staat was (CGVS p.15-16). U was nog op Kos (CGVS p.14), waar u enkele maanden was behandeld in een ziekenhuis en in een centrum had verbleven. Dat u ervoor kiest om niet terug te keren naar de plek waar u eerder hulp had gekregen omdat u niet weet waar u bent, maar in plaats daarvan naar België beslist te wandelen, is niet geloofwaardig (CGVS p.17). Opnieuw is het bovendien niet geloofwaardig dat u geen enkele poging doet om een nieuw paspoort aan te vragen.

Bovendien had u tijdens uw eerste interview met DVZ niets vermeld over dit incident. Hoewel er begrip kan worden opgebracht voor het feit dat het voor een slachtoffer van seksueel geweld moeilijk kan zijn om hierover te spreken, maakt het feit dat u dit incident in zijn geheel verzwiegt, samen met uw overige ongeloofwaardige en inconsistente verklaringen, dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen betreffende dit incident.

Tot slot blijft het bij een blote bewering en levert u geen enkel bewijsmateriaal om uw verklaringen omtrent dit incident te staven. Uw geloofwaardigheid is echter dermate geschaad door bovenstaande vaststellingen dat uw verklaringen niet zomaar aangenomen kunnen worden.

Bijgevolg kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan uw verklaringen betreffende uw levensomstandigheden in Griekenland en merkt het op dat u hebt getracht bepaalde elementen te verbergen die essentieel zijn om de doeltreffendheid van uw internationale bescherming te beoordelen. In dit verband herinnert het Commissariaat-generaal eraan dat de bewijslast met betrekking tot uw persoonlijke situatie en de elementen die specifiek op u betrekking hebben, volledig bij u ligt.

2) De feiten die u verklaarde mee te maken vooraleer u asiel aanvraag in Griekenland zijn niet representatief voor de beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming. Deze feiten situeren zich op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Bovendien worden uw verklaringen omtrent dit incident eveneens niet gestaafd door enig bewijs en blijven ze dus bij loutere verklaringen.

Wat betreft feiten die u meemaakte in Griekenland als asielzoeker of begunstigde van internationale bescherming is het bovendien in eerste plaats aangewezen om hulp te zoeken bij de autoriteiten van het land waar u bescherming geniet. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u zich ooit gewend heeft tot de Griekse autoriteiten tijdens uw verblijf daar.

3) U kunt in Griekenland beschikken over de nodige documenten.

Uw verblijfsvergunning (ADET)

Uw ADET zou, samen met uw Griekse reisdocument, van u afgenomen zijn door een bende die u mishandelde wanneer u probeerde Griekenland te verlaten. Uw verklaringen met betrekking tot dit incident zijn echter niet geloofwaardig (zie supra). Eveneens zijn uw verklaringen over de redenen dat u zich in Griekenland niet tot autoriteiten wendde om het verlies aan te geven en nieuwe documenten aan te vragen niet geloofwaardig (CGVS p.16-17). Aangezien u van plan was om naar België te reizen, is het immers niet logisch dat u geen enkele poging zou doen om nieuwe documenten te bekomen waarmee u gemakkelijk op legale wijze naar België kon reizen enkel omdat "mensen" u hadden gezegd dat de politie niets deed (CGVS p.17). Bovendien had u bij de DVZ niets verteld over een diefstal of mishandeling die u zou hebben meegemaakt. Daar verklaarde u nooit erkend te zijn als vluchteling in Griekenland en nooit een ADET ontvangen te hebben ("bijkomende vragenlijst M status" dd. 07/06/2024).

U levert geen enkel bewijs waaruit blijkt dat u inderdaad uw documenten bent verloren. Aangezien uit uw volledige dossier duidelijk blijkt dat u in het bezit zou moeten zijn van een dergelijk document, volstaan loutere beweringen niet om het verlies ervan vast te stellen. Temeer omdat uw algemene geloofwaardigheid geschaad wordt door ongeloofwaardige verklaringen (zie supra).

Vervolgens merkt het Commissariaat-generaal op dat, hoewel de objectieve informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van specifieke moeilijkheden waarmee personen die niet langer in het bezit zijn van een geldige verblijfsvergunning bij terugkeer worden geconfronteerd, deze objectieve informatie geen verwijzing bevat naar soortgelijke problemen waarmee personen die niet langer in het bezit zijn van de gedrukte verblijfsvergunning zouden worden geconfronteerd. Uit de objectieve informatie over de verlenging in geval van verlies van de ADET blijkt immers dat het mogelijk is een vervangkaart (replacement card) te verkrijgen in geval van verlies van de gedrukte verblijfsvergunning (ADET). Hiervoor moet men zich naar een asielbureau begeven om het verlies van het document te melden en een verklaring van verlies te verkrijgen, die aan de politie moet worden overgelegd. De politie geeft de betrokkene een kennisgeving. Het Asielbureau moet van deze kennisgeving in kennis worden gesteld en ongeveer vier maanden na de kennisgeving neemt het een nieuwe beslissing over de afgifte van een verblijfsvergunning. Zodra de beslissing is genomen, moet een afspraak worden gemaakt bij het bevoegde politiebureau om de nieuwe gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen. De procedure is vergelijkbaar in geval van beschadigde documenten (Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985619341335>; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf).

Ten derde blijkt uit uw administratief dossier duidelijk dat uw verblijfsvergunning nog niet verlopen is, u beweert alleen (in tempore suspecto en zonder het te bewijzen -) dat uw gedrukte verblijfsvergunning verloren zou zijn. Hoewel de objectieve informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van de specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, maakt deze objectieve informatie geen melding van soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben. U zal dus niet met dezelfde moeilijkheden worden geconfronteerd als de begunstigten van internationale bescherming in Griekenland wiens verblijfsvergunning is verlopen en die naar die lidstaat moeten terugkeren.

Uit objectieve informatie blijkt ook dat het fysieke document pas ongeldig wordt nadat aangifte van diefstal of verlies naar behoren is gedaan, bij de politie in Griekenland (ibid.). Deze informatie geeft evenmin aanleiding om te vermoeden dat de ongeldigheid van een gedrukte ADET, in het kader van een procedure die tot doel heeft een identiek document te vervangen, zou leiden tot de opschorting of intrekking van het verblijfsrecht of andere rechten die aan dit document zijn verbonden. Bijgevolg zou u, zelfs indien zou moeten worden geconcludeerd dat u niet langer in het bezit bent van uw gedrukte verblijfsvergunning, niet worden geconfronteerd met de moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die niet langer over een geldige verblijfsvergunning beschikken.

Uw aansluiting bij de sociale zekerheid (AMKA)

Het Commissariaat-generaal wijst erop dat personen die internationale bescherming genieten, om een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te verkrijgen, zich binnen een maand na de afgifte van hun verblijfsvergunning (ADET) naar een dienstverleningscentrum voor de burger moeten begeven om hun voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA) om te zetten in een sociaalzekerheidsnummer (AMKA). Objectieve informatie wijst niet op bijzondere problemen bij het voltooiën van deze procedures in de periode 2020-2023 (AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDAGR_2023-Update.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socioeconomic rights , gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, blz. 19, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2024 (beschikbaar op: https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf). U toont niet aan dat het voor u niet mogelijk was om uw AMKA aan te vragen of te activeren. Het komt aan de verzoeker toe om de nodige stappen te ondernemen om zijn rechten in Griekenland te doen gelden.

Door het feit dat u geen eenduidige verklaringen aflegt over uw verblijf in Griekenland in zijn geheel, geeft u geen zicht op welke stappen u al dan niet ondernomen, waardoor u het de commissaris-generaal onmogelijk maakt deze elementen te onderzoeken. U verklaart zelf in ieder geval geen enkele stap te hebben gezet om uw verblijf in Griekenland te legaliseren na het verkrijgen van uw vluchtelingenstatus (CGVS p.22). Het komt u als statushouder toe om de middelen die het recht en uw status in Griekenland u bieden terdege te gebruiken, hetgeen u allerm minst aantoon t.

De informatie toont aan dat zelfs als u deze stappen niet had ondernomen, en als u dus de stappen moet ondernemen die nodig zijn in geval van terugkeer om er een te verkrijgen, u niet verstoken zou zijn van gratis toegang tot medische noodhulp, op voorwaarde dat u naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat ("If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical

centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription") UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op : <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Refugee.info Greece - Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA) van 29 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>). Verschillende Ngo's bieden ook medische en psychosociale hulp en begeleiding aan aan begunstigen van internationale bescherming in Griekenland (UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op : <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/accessto-healthcare>; en Communication on the status of migration management in mainland Greece (p. 4, 12)). Toegang tot psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook mogelijk in bepaalde omstandigheden: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR - Information Guide for Beneficiaries of International Protection – p. 42-44, beschikbaar op: https://migration.gov.gr/wp-content/uploads/2024/04/ENGLISH_BROCHURE.pdf). Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging. Uw fiscaal nummer (AFM)

Uit objectieve informatie blijkt dat personen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen in Griekenland automatisch een AFM-nummer krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen (Cfr. Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Toegang tot documenten en sociaal-economische rechten, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Het CGVS wijst erop dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het fiscaal registratienummer (AFM) blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is (Ibidem). Als de verblijfsvergunning (ADET) verloopt, wordt het fiscaal registratienummer (AFM) gedeactiveerd totdat de verblijfsvergunning (ADET) wordt verlengd (Ibidem).

In dit geval hebt u uw verzoek om internationale bescherming na 31 december 2020 ingediend. Daarom moet worden opgemerkt dat u, toen u in Griekenland was als verzoeker, een fiscaal registratienummer had waarmee u toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het Commissariaat-generaal is daarom van mening dat u bepaalde stappen hebt kunnen ondernemen om werk te vinden en in uw levensonderhoud te voorzien. Als begunstigde van internationale bescherming werd u een ADET verleend. U moest vervolgens een afspraak maken bij de verantwoordelijke 'Taks Office' om de gegevens van uw AFM bij te werken (Cfr. Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights p. 20-21, gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf).

Opnieuw maakt u het voor het CGVS onmogelijk om dit element te onderzoeken door uw tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Griekenland (zie supra). U verklaart zelf in ieder geval geen enkele stap te hebben gezet om uw verblijf in Griekenland te legaliseren na het verkrijgen van uw vluchtelingenstatus (CGVS p.22). Het komt u als statushouder toe om de middelen die het recht en uw status in Griekenland u bieden terdege te gebruiken, hetgeen u allerm minst aantoon

4) U maakt niet aannemelijk dat u lijdt aan een bijzondere kwetsbaarheid die maken dat u in Griekenland in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen.

U verklaart aan verschillende medische problemen te lijden waarvoor u behandeling ontvangt of behoeft, namelijk psychologische problemen, problemen aan uw schouder en uw borstkas (CGVS p.4). Opnieuw is het opvallend dat u hierrond andere verklaringen aflegt dan bij de DVZ, waar u verklaarde een breuk te hebben geleden aan uw voet, slechthorend te zijn aan uw rechteroor en astma te hebben ("verklaring DVZ" dd. 07/06/2024, vraag 29). Daar verklaarde u ook attesten van te hebben welke u aan het CGVS zou overmaken.

Waar uw medische attesten dd. 30 april 2024 melding maken van klachten zoals pijn aan uw schouders, uw enkels en een chemische verbranding, is nergens sprake van kwetsbaarheid die een gespecialiseerde, regelmatige en complexe opvolging, behandeling en toezicht vereist. Bovendien wordt in uw medische documenten vermeld dat de verwondingen die u leed het gevolg zijn van een incident dat plaatsvond in Brussel, waardoor ze dus ook uw verklaringen over de oorzaak van uw klachten niet ondersteunen. U verklaart immers dat uw verwondingen het resultaat zijn van mishandeling die u leed wanneer u Griekenland in- en uit reisde, uw schouder zou reeds in Gaza verwond zijn geweest (CGVS p.7). Wat betreft de documenten dd. 6 mei 2024 wordt gesproken over de verwonding aan uw nek die u opliep bij een aanval zes dagen daarvoor. Opnieuw is er geen melding van fysieke kwalen die u al leed voordat u in België aankwam.

Buiten de brandwond aan uw nek en een verstuite enkel zijn er geen fysieke problemen vermeld in dit document. Opnieuw is geen (complexe) behandeling voorzien voor enige medische problematiek.

Wat betreft uw psychologische behandeling: u legt een attest voor van een dokter, gedateerd 2 mei 2024. In het attest wordt expliciet gezegd dat het afgegeven werd na uw eerste gesprek met deze arts en op uw uitdrukkelijk verzoek. Er wordt geen specifieke verdere behandeling voorgeschreven. Uit niets blijkt dat de dokter die dit document voor u schreef gespecialiseerd is in psychologische behandeling. Verder merkt de behandelend arts tijdens uw afspraak op 6 mei 2024, vier dagen later, op dat u symptomen van PTSD vertoont en vraagt hij psychologisch advies. Uit niets blijkt echter dat u sindsdien een psychologische behandeling heeft gezocht of ontvangen.

Waar uw advocaat aangaf dat aan u antidepressiva werden voorgeschreven, verklaarde u zelf tijdens het persoonlijk onderhoud nog te wachten op een afspraak met een psycholoog (CGVS p.4). Het voorschrift werd niet aan het CGVS overgemaakt. Ook indien aan u bepaalde medicaties werden toegeschreven, houdt dat in zichzelf geen complexe, gespecialiseerde of regelmatige opvolging in die in Griekenland niet voorhanden zou zijn.

U maakt tevens foto's over van medicatie. Van de foto's is niet duidelijk wie ze nam, in welke context en met welk doel. Eén van de foto's betreft een stock photo van een astma inhaler, getuige de watermerken op de foto. Op een andere foto van verpakkingen "sipralexa escitalopram" en "trazodone", beide antidepressiva, is de naam S. A. genoteerd. Dat deze medicijnen aan u werden voorgeschreven of door u worden genomen blijkt geenszins uit de door u voorgelegde foto's of documenten.

Uit uw traject doorheen Europa blijkt een bepaalde mate van zelfredzaamheid alsook keuzemogelijkheden. In België bleek u in staat om te werken in de fruitteelt (CGVS p.6-7).

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande analyse te wijzigen.

Uw UNRWA family registration card en family record, uw huwelijksakte, het attest van de permanent military court in Palestina, uw Palestijnse rijbewijs, het medisch attest van uw vader, en de voorschriften van Gaza staven uw situatie in Gaza, welke niet beoordeeld wordt in de huidige beslissing.

Uw Palestijnse paspoort, identiteitskaart en geboorteakte staven uw verklaarde identiteit en herkomst, welke in de huidige beslissing niet in vraag wordt gesteld.

Uw gestempelde Turkse visum en ongestempelde Egyptische visum staven uw verklaarde reisweg, welke in de huidige beslissing niet in vraag wordt gesteld.

Uw kaart van het Rode Kruis centrum staat dat u verblijft in een centrum van het Rode Kruis, wat niet wordt betwist.

Wat betreft de foto's van u in het ziekenhuis en de foto's van verwondingen moet vooreerst worden opgemerkt dat aan privé beeldmateriaal slechts beperkte bewijswaarde kan worden gehecht omwille van het feit dat deze beelden bewerkt of geënceneerd kunnen worden. Er kan niet worden nagegaan in welke context of met welk doel dergelijke beelden gemaakt zijn. In dit geval is niet duidelijk waar de ziekenhuizen zijn waarin u ligt, wanneer de beelden gemaakt zijn en wat uw klachten eigenlijk zijn. U verklaart dat één van de foto's, document 3 in het administratief dossier, in Griekenland werd genomen door een Palestijnse jongeman die u hielp. U legt geen enkel medisch document voor die echter uw verklaarde opname in een Grieks ziekenhuis attesteert. Van enkele foto's van verwondingen is niet duidelijk wie de persoon op de foto's is.

De foto's van derden in het ziekenhuis en tentenkampen staven de situatie in Gaza, welke niet wordt betwist.

De foto's van medicatie werden supra besproken.

U stuurde twee video's op naar het CGVS. Deze werden geweigerd omwille van informatieveiligheid. Aan u werd per mail verzocht om afdrucken te nemen van de stukken en deze opnieuw over te maken aan het CGVS. Dit heeft u niet gedaan. Indien het video's betreffen van de situatie in Gaza zijn ze echter niet relevant voor de huidige beslissing, waarin enkel de effectiviteit van uw bescherming in Griekenland wordt beoordeeld.

Het attest van dokter Kmaid Khalil (dd. 02/05/2024) werd supra reeds besproken.

Uw overige Belgische medische documenten werden supra besproken.

Uw Griekse documenten blijken uitslagen van bloedonderzoeken te zijn dd. 26 maart 2023 ("Geniko Nosokomeio K.Y. KO – Aimatologiko Ergasthrio" = "Algemeen Ziekenhuis van K.Y. KO – Hematologisch Laboratorium" (vertaald met Google Translate). Deze documenten staven louter dat u eens een onderzoek werd in het ziekenhuis op Kos. Uit deze documenten kan niets worden opgemaakt over de oorzaak van uw opname of de behandeling die u ontving.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u de internationale beschermingsstatus geniet in Griekenland en dus niet naar Palestina kunt worden teruggeleid."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 12/1 en 13/1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) juncto de artikelen 6.3, 13 en 44 tot 50 van de Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van de richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming, hierna: de AVG), van de materiële motiveringsplicht, van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 3 en 8 van Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder meer bepaald het rechtszekerheidsbeginsel, het voorzorgsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, van artikel 1, A, van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 51/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht en van de samenwerkingsplicht. Hij meent tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze concreet te weerleggen.

Na een theoretische uiteenzetting voert verzoeker in een eerste grief aan dat er onvoldoende rekening werd gehouden met het verzoek op een waarborging van de vertrouwelijkheid en de integriteit van de gegevens tijdens het persoonlijk onderhoud. In een tweede grief wordt de niet-naleving van de redelijke termijn aangekaart. Vervolgens gaat verzoeker in een derde, vierde en vijfde grief nader in op de concrete motieven aangaande de situatie in Griekenland waarbij hij de toepasselijke regels toelicht en omstandig verwijst naar algemene informatie inzake de bescherming en het verblijf in Griekenland alsook naar zijn ervaringen in Griekenland. Tot slot wordt in een zesde grief de nood aan bescherming ten gevolge van de situatie in de Gazastrook uiteengezet.

2.2. Stukken

Verzoeker brengt op 29 september 2025 ter terechtzitting aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan hij een "attestation medicale" van 29 september 2025 toevoegt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop.

2.3.2. Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient."

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

[...]”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Vooreerst merkt de Raad inzake verzoekers grief dat de bestreden beslissing niet werd getroffen binnen een redelijke termijn het volgende op.

In dit verband wordt in de eerste plaats gewezen op artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt:

“De in het eerste lid, 2°, 3°, 4° en 6°, bedoelde beslissingen worden getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.”

In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld:

“Gezien, in het geval de Commissaris-generaal beslist tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek, het vermoeden bestaat dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming, hetzij omdat hij reeds bescherming geniet in een lidstaat van de EU, hetzij omdat hij afkomstig is uit een lidstaat van de EU of uit een staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de EU, hetzij omdat hij bescherming kan krijgen in een derde land waarmee hij een band heeft, wordt de beslissingstermijn voor de niet-ontvankelijke verzoeken ingekort tot vijftien werkdagen.” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 108-109).

Hieruit blijkt dat de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet opgenomen termijn een louter indicatieve ordetermijn betreft waarbij de wetgever het aangewezen acht om deze verzoeken snel, in casu binnen een termijn van vijftien werkdagen, te behandelen. Een snelle behandeling is bijgevolg wenselijk, maar niet verplicht. De wet verbindt geen sanctie aan het overschrijden van voormelde termijn. Er zijn ook geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissingen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) binnen de door artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn, worden afgeleid dat een niet-ontvankelijkheidsbeslissing niet meer mocht worden genomen of dat verweerder niet langer over die mogelijkheid beschikte. Het overschrijden van die termijn van vijftien werkdagen brengt verder geen verlies van bevoegdheid met zich mee. Kortom, de overschrijding van de beslissingstermijn of een door verzoeker redelijk geachte termijn heeft geenszins tot gevolg dat verweerder niet langer bevoegd zou zijn om het door verzoeker ingediende beschermingsverzoek niet-ontvankelijk te verklaren op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Deze onderdelen van het middel en verzoekers tweede grief kunnen in zoverre dan ook niet aangenomen worden.

2.3.5. Wat betreft verzoekers kritiek op zijn gehoor via videoconferentie wordt het volgende aangestipt.

Het koninklijk besluit van 11 juli 2003 voorziet expliciet de mogelijkheid voor het CGVS om een persoonlijk onderhoud op afstand, dit is via videoconferentie, te organiseren met verzoekers om internationale bescherming.

Artikel 12/1 van voormeld koninklijk besluit, ingevoegd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 26 november 2021 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, luidt als volgt:

“§ 1. De Commissaris-generaal kan beslissen dat het persoonlijk onderhoud op afstand wordt gevoerd. § 2. De verzoeker om internationale bescherming kan de redenen voor een eventueel bezwaar tegen het op afstand plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud aan de Commissaris-generaal meedelen. Dit bezwaar moet schriftelijk in de proceduretaal aan de Commissaris-generaal worden meegedeeld en dient de Commissaris-generaal te bereiken uiterlijk vijf dagen voor de vastgestelde datum van het persoonlijk onderhoud. In afwijking van het tweede lid moet de verzoeker, die overeenkomstig artikel 7, paragrafen 5, 6 of 7, werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op afstand, zijn bezwaar zo spoedig mogelijk overmaken aan de Commissaris-generaal.

§ 3. Als hij de reden die ter verantwoording van het bezwaar bedoeld in paragraaf 2 geldig acht, roept de Commissaris-generaal de verzoeker op een latere datum opnieuw op voor een persoonlijk onderhoud of verzoekt de Commissaris-generaal hem om bepaalde inlichtingen schriftelijk te verschaffen.

§ 4. Wanneer de ambtenaar tijdens het persoonlijk onderhoud vaststelt dat het niet aangewezen is dat het onderhoud op afstand gevoerd wordt, roept de Commissaris-generaal de verzoeker op een latere datum op om het persoonlijk onderhoud verder te zetten of verzoekt de Commissaris-generaal hem om bepaalde inlichtingen schriftelijk te verschaffen.”

Het persoonlijk onderhoud van verzoeker heeft op 23 juli 2025 plaatsgevonden via videoconferentie. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij hiervan op de hoogte werd gesteld op 10 juli 2025 middels de brief waarbij hij werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 23 juli 2025, waarbij volgens hem hij tevens werd geïnformeerd over het verloop van het videogehoor alsook over het gebruikte systeem en de beveiliging ervan die een ‘passende geheimhouding’ waarborgt.

In het verzoekschrift wordt aangekaart dat verzoekers raadsman tegen het voornemen om het persoonlijk onderhoud op afstand te laten plaatsvinden via videoconferentie uitdrukkelijk en gemotiveerd schriftelijk bezwaar heeft geuit op 13 juli 2025.

Verzoeker licht toe dat er in voormeld bezwaar, waaruit wordt geciteerd in het verzoekschrift, werd verwezen naar het arrest van de Raad van State nr. 262.637 van 18 maart 2025 waarin een prejudiciële vraag werd gesteld aan het Grondwettelijk Hof over de wettelijke grondslag van het gebruik van videoconferentie door het CGVS, onder meer in het licht van artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM. Hierbij werd gewezen op ernstige twijfel over de rechtsgeldigheid en de grondwettigheid van het reglementair kader met de grondwettelijke normen inzake privacy en de verwerking van gevoelige gegevens. Verzoeker benadrukte dat het rechtszekerheids- en voorzorgsbeginsel dan ook vergen dat het CGVS zich onthoudt van het gebruik van een gehoorvorm waarvan de wettigheid ernstig ter discussie staat. Verder wordt er aangevoerd dat in verzoekers bezwaar werd gewezen op het gebrek van een onafhankelijke controle en toetsing met betrekking tot de technische garanties, met name de toepassing van de end-to-end-encryptie met sleutelbeheer. Ook werd aangehaald dat het videogehoor een aantasting vormt van het recht op een mondelinge behandeling en het principe van rechtstreeks contact. Ten slotte werd gewezen op de afwezigheid van een gegevensbeschermingseffectbeoordeling (DPIA), zoals vereist door artikel 35 van de AVG. Om al deze redenen en in afwezigheid van een expliciete, vrije en geïnformeerde toestemming, wordt gesteld dat de raadsman verzocht om het gehoor te organiseren in fysieke aanwezigheid bij het CGVS.

In het verzoekschrift wordt aangegeven dat verweerder per mail repliceerde op dit bezwaar met de reactie dat in verband met de verwijzing naar het arrest van de Raad van State met nr. 262 637 het koninklijk besluit van 11 juli 2003 toepasbaar blijft, zolang het Grondwettelijk Hof het relevant artikel niet heeft vernietigd of buiten toepassing heeft verklaard. Immers, zolang het Grondwettelijk Hof nog geen uitspraak heeft gedaan over de prejudiciële vraag, blijft de betrokken bepaling geldig en toepasbaar zodat de Raad verweerder kan bijtreden in deze stelling. Anders dan verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt, kan, indien er een prejudiciële vraag gesteld is aan het Grondwettelijk Hof, de norm die het voorwerp uitmaakt van de vraag wel nog worden toegepast. Het komt aan het Grondwettelijk Hof toe om uiteindelijk te beslissen over de grondwettelijkheid van de norm, en dat maakt dat de norm kan worden vernietigd, gewijzigd, of de interpretatie ervan wordt gecorrigeerd. Zolang het Grondwettelijk Hof zich echter nog niet heeft uitgesproken, kan verweerder zich op de norm blijven beroepen. Dit betekent dat de regeling van het horen op afstand zoals vastgesteld in het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geldig blijft en door het CGVS verder kan worden toegepast zolang het Grondwettelijk Hof geen uitspraak heeft gedaan over de prejudiciële vraag. Van een miskennis van de juridische draagwijdte van arrest nr. 262.637 van de Raad van State van 18 maart 2025 of van een schending van het voorzorgsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel is geen sprake.

Hierbij wordt nog aangestipt dat de Raad van State bij de bespreking ten gronde van het tweede middel in arrest nr. 262.637 oordeelt dat hij niet kan oordelen over het middel zolang de prejudiciële vraag niet is beantwoord door het Grondwettelijk Hof, niets meer en niets minder. De beoordeling van het andere, vijfde, middel heeft dan weer betrekking op het recht van een verzoeker om internationale bescherming om zich tijdens een persoonlijk onderhoud op afstand te laten bijstaan door een advocaat en desgevallend zijn voogd. In het verzoekschrift wordt nagelaten concreet het verband te leggen tussen de reden waarom de Raad van State bij de bespreking van het tweede middel oordeelt dat hij niet kan oordelen en het concrete geval van verzoeker. Een louter theoretisch betoog volstaat niet; verzoeker moet aantonen waaruit zijn belang bestaat en dus waarin zijn nadeel zit. Louter stellen dat de Raad van State geoordeeld heeft dat het wettelijk kader waarin de videoconferentie gebeurt niet duidelijk is en dat daarom het oordeel van het Grondwettelijk Hof moet worden afgewacht, kan niet worden aangenomen.

De Raad voegt hier nog aan toe dat de discussie voor het Grondwettelijk Hof overigens enkel de vraag betreft of de essentiële elementen van de gegevensverwerking (in casu het principe van horen op afstand, met name het houden van een persoonlijk onderhoud via een videoconferentie) in de wet moet staan of kunnen worden gedelegeerd aan de Koning. Het principe zelf van het horen op afstand of de inhoud van de regeling staan niet ter discussie. Over de inhoudelijke regeling bij koninklijk besluit werd positief geadviseerd door zowel de Raad van State (RvS, nr. 69.951/4 van 7 september 2021) als de Gegevensbeschermingsautoriteit (GBA, nr. 129/2021 van 24 augustus 2021). In het verslag aan de Koning kan worden gelezen: *“In zijn advies nr. 129/2021 van 24 augustus 2021 bevestigt de gegevensbeschermingsautoriteit dat de organisatie van een onderhoud op afstand conform is met de Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (hierna “AVG”).”* (BS 9 september 2022, Koninklijk besluit van 26 november 2021 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, p. 66740-66751).

Daarnaast wordt in het verzoekschrift toegelicht dat verweerder in zijn repliek op verzoekers bezwaar nog heeft gewezen op drie recentere arresten van de Raad waarin uitdrukkelijk wordt bevestigd dat de beschreven maatregelen tot gevolg hebben dat het CGVS “een passende geheimhouding” in de zin van artikel 13/1, eerste lid van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 respecteert en de confidentialiteit van het persoonlijk onderhoud in het licht van de AVG wel degelijk naleeft.

De Raad merkt hierbij verder op dat in de door verweerder geciteerde arresten zoals aangehaald in het verzoekschrift omstandig wordt uiteengezet dat het CGVS als verwerkingsverantwoordelijke in de zin van artikel 4.7. van de AVG uiterst omzichtig omspringt met de persoonsgegevens die het verwerkt en dat zij de passende technische en organisatorische maatregelen neemt opdat het persoonlijk onderhoud op afstand via de software Microsoft Teams (verwerker) plaatsvindt in zodanige omstandigheden dat een passende geheimhouding gewaarborgd wordt conform de AVG en artikel 13/1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003. Vervolgens wordt hierbij geduid op de verschillende instrumenten die de AVG biedt om gegevensoverdrachten van de EU naar een derde land te kaderen, waarbij omstandig wordt ingegaan op de gevolgen van het arrest Schrems II van het Hof van Justitie van 16 juli 2020 waarin uitspraak werd gedaan over de geldigheid van twee welbepaalde doorgifte-mechanismen, de zogenaamde in casu geldig bevonden “standaardbepalingen” en het ongeldig bevonden “privacy shield” besluit in geval van doorgiften van persoonsgegevens vanuit de EU/EER naar de Verenigde Staten. Hieropvolgend wordt opnieuw op uitgebreide wijze toegelicht welke diverse aanvullende beschermingsmaatregelen het CGVS heeft genomen met betrekking tot de organisatie van een persoonlijk onderhoud op afstand om het door de AVG vereiste beschermingsniveau te waarborgen. Hierbij wordt erop gewezen dat deze bijkomende maatregelen tot gevolg hebben dat de accounts die het CGVS gebruikt via de software Microsoft Teams niet kunnen worden teruggeleid naar een verzoeker om internationale bescherming en dat de gegevens die worden overgedragen onleesbaar zijn voor derden die niet betrokken zijn bij het gesprek, waardoor de persoonsgegevens die uitgewisseld worden tussen het CGVS en de verzoeker niet toegankelijk zijn voor de verwerker, in casu Microsoft. Meer bepaald wordt erop gewezen dat via end-to-end-encryptie (E2EE) tussen de zender en de ontvanger de audiovisuele verbinding tussen de protection officer en de tolk enerzijds, en de verzoeker om internationale bescherming en diens raadsman anderzijds, dermate beveiligd wordt dat toegang tot de concrete inhoud van het communicatieverkeer tijdens het persoonlijk onderhoud door een externe instantie of persoon onmogelijk is waardoor de bescherming van de persoonsgegevens die op dat ogenblik worden uitgewisseld gewaarborgd is conform de vereisten opgelegd door de AVG. Het sleutelbeheer ligt bij het CGVS, als verwerkingsverantwoordelijke, en niet bij de verwerker, in casu Microsoft. Doordat Microsoft niet in het bezit is van de sleutels noodzakelijk om de verzonden gegevens leesbaar of begrijpelijk te maken, kan Microsoft logischerwijze evenmin de vereiste decoderingssleutels overmaken aan de Amerikaanse autoriteiten. Hoewel E2EE ervoor zorgt dat de inhoud van het versleutelde gesprek niet te zien is, verbergt het de zogenaamde metadata van het gesprek niet. Het CGVS beschermt daarom ook de metadata door tijdens het persoonlijk onderhoud op afstand enkel gebruik te maken van gedepersonaliseerde, anonieme Teams-accounts, die op geen enkele manier teruggeleid kunnen worden naar de verzoeker om internationale bescherming die op afstand gehoord wordt. Verder wordt gebruik gemaakt van laptops die specifiek voorzien zijn voor en uitsluitend gebruikt worden voor het horen op afstand en die enkel en alleen een applicatie van Teams bevatten. De hiervoor beschreven maatregelen zorgen er bijgevolg voor dat de toegang tot de doorgegeven persoonsgegevens vanwege de Amerikaanse autoriteiten in de praktijk onmogelijk of ineffectief worden gemaakt, waardoor aldus het vertrouwelijk karakter van het persoonlijk onderhoud naar behoren gewaarborgd is en de verplichtingen, vervat in hoofdstuk V van de AVG, worden nageleefd. Het CGVS acht de getroffen bijkomende maatregelen dan ook voldoende om te verzekeren dat niet alleen bij doorgifte van persoonsgegevens naar de Verenigde Staten wordt voldaan aan het krachtens Unierecht vereiste beschermingsniveau. Het CGVS is van oordeel dat het voldoende aanvullende beschermingsmaatregelen treft om verzoekers gegevens en informatie te beschermen en te beveiligen, mede door onder andere de end-to-end versleuteling. De getroffen maatregelen waarborgen het vertrouwelijke karakter van het persoonlijk onderhoud.

In het schriftelijk bezwaar van 13 juli 2025 werd volgens verzoeker tevens opgeworpen dat er geen onafhankelijke toetsing is van de technische garanties zodat de waarborgen van artikel 5.1 van de AVG dode letter blijven alsook dat een gegevensbeschermingseffectbeoordeling, zoals vereist door artikel 35 van de AVG, afwezig is. Dit wordt herhaald in het verzoekschrift.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat de aanvullende beschermingsmaatregelen die het CGVS treft tot gevolg hebben dat de accounts die het CGVS gebruikt niet kunnen worden teruggeleid naar een verzoeker om internationale bescherming, en dat de gegevens die worden overgedragen tijdens het persoonlijk onderhoud onleesbaar zijn voor derden die niet betrokken zijn bij het gesprek.

De Raad stelt aldus vast dat uit verweerders antwoord - zoals weergegeven in het verzoekschrift - op de bezwaren van verzoeker genoegzaam blijkt dat de commissaris-generaal in afwachting van het antwoord op de prejudiciële vraag, met de nodige voorzichtigheid en behoedzaamheid te werk gaat.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de bezwaren van verzoeker heden afdoende zijn beantwoord en dat op voldoende wijze wordt toegelicht waarom de videoconferentie volstaat als geschikte en veilige communicatiemethode. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat deze bijkomende beschermingsmaatregelen onvoldoende zouden zijn. Verzoeker laat geheel na enige concrete en objectief verifieerbare informatie bij te brengen die een ander licht kan werpen op de betrouwbaarheid van Microsoft Teams Software, dan wel het al dan niet doeltreffend karakter van de maatregelen die het CGVS implementeert ter bescherming van zijn persoonsgegevens.

Ten slotte wijst de Raad er nog op dat verzoeker de mogelijkheid heeft om een klacht neer te leggen bij de Gegevensbeschermingsautoriteit, indien hij meent dat het CGVS zijn persoonsgegevens niet verwerkt overeenkomstig de AVG. Uit niets blijkt dat dergelijke klacht werd neergelegd.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat een 'passende geheimhouding' voorzien in artikel 13/1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 gerespecteerd werd en de confidentialiteit in het licht van de AVG van het persoonlijk onderhoud wel degelijk werd nageleefd. Dat verweerder in deze onzorgvuldig heeft opgetreden door het gehoor via videoconferentie toe te passen, wordt niet aangetoond.

In het verzoekschrift wordt nog verwezen naar het principe van het rechtstreeks en persoonlijk contact in artikel 12 van richtlijn 2011/95/EU maar zulks principe kan nergens in dit artikel worden gelezen. In het voormeld verslag aan de Koning werd reeds terecht gesteld dat de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), geen bepalingen bevat die het horen op afstand bij voorbaat uitsluiten of verbieden.

Dat verzoeker een kwetsbaar profiel of een persoonlijke kwetsbaarheid zou hebben, waardoor een gehoor via videoconferentie niet gepast zou zijn, wordt verder niet aannemelijk gemaakt.

Hierbij kan worden gewezen op volgende concrete motieven in de bestreden beslissing:

"Aan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u géén bijzondere procedurele noden te hebben ("vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ" dd. 07/05/2024). Wel gaf u aan medische/psychologische hulp te ontvangen in het centrum. Uw advocate maakte voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud een bezwaar over tegen de afname van het persoonlijk onderhoud via videoconferentie (zie mail advocaat dd.13/07/2025). In diens mail maakte uw advocaat echter geen enkele melding van een medisch/psychologisch motief van dit bezwaar, derhalve werd het afgewezen. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u bijgestaan door uw advocaat. Deze maakte geen opmerkingen betreffende het verloop van het persoonlijk onderhoud. Derhalve kan redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in deze gerespecteerd werden en u volwaardig hebt kunnen deelnemen aan de asielprocedure.

(...)

U maakt niet aannemelijk dat u lijdt aan een bijzondere kwetsbaarheid die maken dat u in Griekenland in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen.

U verklaart aan verschillende medische problemen te lijden waarvoor u behandeling ontvangt of behoeft, namelijk psychologische problemen, problemen aan uw schouder en uw borstkas (CGVS p.4). Opnieuw is het opvallend dat u hierrond andere verklaringen aflegt dan bij de DVZ, waar u verklaarde een breuk te hebben geleden aan uw voet, slechthorend te zijn aan uw rechteroor en astma te hebben ("verklaring DVZ" dd. 07/06/2024, vraag 29). Daar verklaarde u ook attesten van te hebben welke u aan het CGVS zou overmaken.

Waar uw medische attesten dd. 30 april 2024 melding maken van klachten zoals pijn aan uw schouders, uw enkels en een chemische verbranding, is nergens sprake van kwetsbaarheid die een gespecialiseerde, regelmatige en complexe opvolging, behandeling en toezicht vereist. Bovendien wordt in uw medische documenten vermeld dat de verwondingen die u leed het gevolg zijn van een incident dat plaatsvond in Brussel, waardoor ze dus ook uw verklaringen over de oorzaak van uw klachten niet ondersteunen. U verklaart immers dat uw verwondingen het resultaat zijn van mishandeling die u leed wanneer u Griekenland in- en uit reisde, uw schouder zou reeds in Gaza verwond zijn geweest (CGVS p.7). Wat betreft de documenten dd. 6 mei 2024 wordt gesproken over de verwonding aan uw nek die u opliep bij een aanval zes dagen daarvoor. Opnieuw is er geen melding van fysieke kwalen die u al leed voordat u in België aankwam. Buiten de brandwond aan uw nek en een verstuite enkel zijn er geen fysieke problemen vermeld in dit document. Opnieuw is geen (complexe) behandeling voorzien voor enige medische problematiek.

Wat betreft uw psychologische behandeling: u legt een attest voor van een dokter, gedateerd 2 mei 2024. In het attest wordt expliciet gezegd dat het afgegeven werd na uw eerste gesprek met deze arts en op uw uitdrukkelijk verzoek. Er wordt geen specifieke verdere behandeling voorgeschreven. Uit niets blijkt dat de dokter die dit document voor u schreef gespecialiseerd is in psychologische behandeling. Verder merkt de behandelend arts tijdens uw afspraak op 6 mei 2024, vier dagen later, op dat u symptomen van PTSD vertoont en vraagt hij psychologisch advies. Uit niets blijkt echter dat u sindsdien een psychologische behandeling heeft gezocht of ontvangen.

Waar uw advocaat aangaf dat aan u antidepressiva werden voorgeschreven, verklaarde u zelf tijdens het persoonlijk onderhoud nog te wachten op een afspraak met een psycholoog (CGVS p.4). Het voorschrift werd niet aan het CGVS overgemaakt. Ook indien aan u bepaalde medicaties werden toegeschreven, houdt dat in zichzelf geen complexe, gespecialiseerde of regelmatige opvolging in die in Griekenland niet voorhanden zou zijn.

U maakt tevens foto's over van medicatie. Van de foto's is niet duidelijk wie ze nam, in welke context en met welk doel. Eén van de foto's betreft een stock photo van een astma inhaler, getuige de watermerken op de foto. Op een andere foto van verpakkingen "sipralaxa escitalopram" en "trazodone", beide antidepressiva, is

de naam S. A. genoteerd. Dat deze medicijnen aan u werden voorgeschreven of door u worden genomen blijkt geenszins uit de door u voorgelegde foto's of documenten.

Uit uw traject doorheen Europa blijkt een bepaalde mate van zelfredzaamheid alsook keuzemogelijkheden. In België bleek u in staat om te werken in de fruitteelt (CGVS p.6-7).

(...)

Wat betreft de foto's van u in het ziekenhuis en de foto's van verwondingen moet vooreerst worden opgemerkt dat aan privé beeldmateriaal slechts beperkte bewijswaarde kan worden gehecht omwille van het feit dat deze beelden bewerkt of geënceneerd kunnen worden. Er kan niet worden nagegaan in welke context of met welk doel dergelijke beelden gemaakt zijn. In dit geval is niet duidelijk waar de ziekenhuizen zijn waarin u ligt, wanneer de beelden gemaakt zijn en wat uw klachten eigenlijk zijn. U verklaart dat één van de foto's, document 3 in het administratief dossier, in Griekenland werd genomen door een Palestijnse jongeman die u hielp. U legt geen enkel medisch document voor die echter uw verklaarde opname in een Grieks ziekenhuis attesteert. Van enkele foto's van verwondingen is niet duidelijk wie de persoon op de foto's is.

De foto's van derden in het ziekenhuis en tentenkampen staven de situatie in Gaza, welke niet wordt betwist. De foto's van medicatie werden supra besproken.

U stuurde twee video's op naar het CGVS. Deze werden geweigerd omwille van informatieveiligheid. Aan u werd per mail verzocht om afdrukken te nemen van de stukken en deze opnieuw over te maken aan het CGVS. Dit heeft u niet gedaan. Indien het video's betreffen van de situatie in Gaza zijn ze echter niet relevant voor de huidige beslissing, waarin enkel de effectiviteit van uw bescherming in Griekenland wordt beoordeeld.

Het attest van dokter K. K. (dd. 02/05/2024) werd supra reeds besproken.

Uw overige Belgische medische documenten werden supra besproken.

Uw Griekse documenten blijken uitslagen van bloedonderzoeken te zijn dd. 26 maart 2023 ("Geniko Nosokomeio K.Y. KO – Aimatologiko Ergasthrio" = "Algemeen Ziekenhuis van K.Y. KO – Hematologisch Laboratorium" (vertaald met Google Translate). Deze documenten staven louter dat u eens een onderzocht werd in het ziekenhuis op Kos. Uit deze documenten kan niets worden opgemaakt over de oorzaak van uw opname of de behandeling die u ontving."

Verzoeker benadrukt zijn kwetsbaarheid wegens psychologische en medische problemen, volhardt in de reeds hieromtrent afgelegde verklaringen en wijst op algemene informatie inzake de situatie in Gaza en omtrent de problematische situatie van statushouders in Griekenland onder meer op het vlak van medische hulp. Ter terechtzitting wordt nog een kopie van een handgeschreven document van 29 september 2025 neergelegd met als titel "ATTESTATION MEDICALE".

De Raad stelt vast dat verzoeker, mede gelet op de vaststellingen hieronder (infra: 2.3.6), geenszins valabele en overtuigende elementen bijbrengt die afbreuk kunnen doen aan voorgaande concrete en pertinente bevindingen van verweerder met betrekking tot zijn individuele omstandigheden en de vaststellingen in casu waaruit blijkt dat terdege rekening werd gehouden met de aangevoerde elementen waaronder zijn medische toestand.

De Raad moet in casu vaststellen dat er geenszins stukken voorliggen waaruit blijkt dat verzoeker ten tijde van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) of tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen of bewijsstukken voor te leggen.

De Raad merkt op dat uit de verwijzingen naar algemene informatie en uit de voorliggende medische stukken zoals terdege besproken in de bestreden beslissing geenszins kan worden vastgesteld dat verzoekers psychologische of medische staat een impact zou hebben gehad op zijn vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen. Verzoeker legt geen stavingstukken neer waaruit blijkt dat hij aan enig neuro-psychologisch onderzoek werd onderworpen. Dit blijkt evenmin uit het ter terechtzitting neergelegde kopie van een handgeschreven document van 29 september 2025 met als titel "ATTESTATION MEDICALE". Hieromtrent moet de Raad overigens opmerken dat geenszins de authenticiteit kan geverifieerd worden van dergelijk handgeschreven kopie zonder enige stempel waaruit kan afgeleid worden dat dit document daadwerkelijk werd opgemaakt door een bevoegde arts. In zoverre dit stuk toch zou kunnen aangenomen worden als een medisch stuk moet daarnaast bovendien vastgesteld worden dat hierin slechts beknopt een "syndroom anxio-depressief" wordt aangehaald met de vermelding dat er nog een psychiatrisch verslag zal opgesteld worden, hetgeen evenwel in casu niet werd bijgebracht.

Uit de voorliggende stukken van het dossier kan aldus niet blijken dat verzoeker aan enig neuro-psychologisch onderzoek is onderworpen geweest waaruit kan vastgesteld worden dat verzoeker daadwerkelijk niet bij machte was om zijn interview bij de DVZ en/of zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS te volbrengen, te meer uit de notities van het persoonlijk onderhoud geen noemenswaardige problemen afgeleid kunnen worden. Zo blijkt dat verzoeker de hem gestelde vragen doorgaans goed heeft begrepen en dat waar verzoeker de strekking van een vraag niet of niet goed begreep, de vraag werd geherformuleerd. Bijgevolg kon verzoeker op alle gestelde vragen antwoorden formuleren en kon hij op het eind van het persoonlijk onderhoud nog iets toevoegen.

Verder stipt de Raad aan dat volgens de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud niet blijkt dat er na de initiële correcties en verandering van lokaal (persoonlijk onderhoud, p. 2-4) andere onderbrekingen van beeld of geluid hebben plaatsgevonden.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat rekening houdend met haar bevindingen een psycholoog vermoedens kan hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de mentale problemen werden opgelopen en zich hiervoor dient te steunen op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Het loutere gegeven dat verzoeker zich in een gesloten centrum bevindt, is verder niet voldoende om te stellen dat verzoeker om deze reden blijf zou geven van een kwetsbaarheid waardoor een gehoor via videoconferentie niet gepast zou zijn.

Wat betreft de verwijzingen naar algemene informatie en rechtspraak die betrekking hebben op Palestijnse verzoekers uit Gaza en hun kwetsbaarheid, volstaat het erop te wijzen dat deze geen betrekking hebben op de concrete, individuele persoon en persoonlijke situatie van verzoeker en de internationale bescherming die hij reeds geniet in Griekenland, zoals deze hier concreet, op basis van alle voorliggende gegevens in het dossier, wordt beoordeeld, zoals o.a. ook wat zijn voorgehouden kwetsbaarheid betreft. Het gaat om informatie van algemene aard waarin verzoeker zelf niet wordt vermeld. Dergelijke algemene verslagen die geen betrekking hebben op de persoon van verzoeker en zijn situatie als statushouder in Griekenland, is geenszins van aard aan die concrete vaststellingen en beoordeling afbreuk te doen (zie ook 2.3.6). Hierbij wordt inzake de verwijzingen naar rechtspraak van de Raad nog aangestipt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken nu in zijn geval in de bestreden beslissing terecht wordt gewezen op zijn zelfredzaamheid (infra).

Verzoeker maakt dan ook hoegenaamd niet aannemelijk dat hij omwille van het afnemen van het gehoor op afstand, d.i. het houden van een persoonlijk onderhoud via videoconferentie, niet in staat is geweest bepaalde en volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker heeft ook nagelaten aan te tonen dat zijn specifieke omstandigheden of de specificiteit van zijn vluchtrelaas van die aard zijn dat hij niet in staat is gehoord te worden via een systeem van videoconferentie en/of dat dergelijk gehoor op afstand in zijn geval niet geschikt zou zijn. Zoals gesteld, in casu blijken er geen bijzondere procedurele noden, hetgeen verzoeker niet betwist; evenmin is er sprake van een bijzonder profiel.

Dat er ook geen juridische belemmering bestond om het gehoor fysiek te organiseren, doet dan weer geen afbreuk aan artikel 12/1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2023 dat stelt dat verweerder kan beslissen dat het persoonlijk onderhoud op afstand wordt gevoerd. De beslissing om de verzoeker op afstand te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, die geval per geval beoordeelt of een persoonlijk onderhoud op afstand de geschikte manier is om de verzoeker te horen. Een specifieke motivering om van deze mogelijkheid gebruik te maken is niet vereist.

In casu kan niet vastgesteld worden dat verzoeker niet op volwaardige wijze kon deelnemen aan de procedure, in het bijzonder aan het persoonlijk onderhoud via videoconferentie.

Gelet op het voorgaande treedt de Raad verweerders conclusie bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd werden en dat hij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

Van een substantiële onregelmatigheid die door de Raad niet hersteld kan worden is het geheel van voorgaande vaststellingen inzake het gehoor via een videoconferentie mee in acht genomen evenmin sprake.

2.3.6. Artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing genomen werd, luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer (...) 3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”*.

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU).

2.3.6.1. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker in Griekenland een internationale beschermingsstatus werd toegekend op 28 april 2023, meer bepaald de vluchtelingenstatus, en een verblijfsvergunning ontvangen heeft die drie jaar geldig is tot 27 april 2026. Dit wordt in het verzoekschrift niet betwist.

Wat betreft het ontbreken van verzoekers Griekse verblijfsdocumenten motiveert de commissaris-generaal op goede gronden:

“U kunt in Griekenland beschikken over de nodige documenten.

Uw verblijfsvergunning (ADET)

Uw ADET zou, samen met uw Griekse reisdocument, van u afgenomen zijn door een bende die u mishandelde wanneer u probeerde Griekenland te verlaten. Uw verklaringen met betrekking tot dit incident zijn echter niet geloofwaardig (zie supra). Eveneens zijn uw verklaringen over de redenen dat u zich in Griekenland niet tot autoriteiten wendde om het verlies aan te geven en nieuwe documenten aan te vragen niet geloofwaardig (CGVS p.16-17). Aangezien u van plan was om naar België te reizen, is het immers niet logisch dat u geen enkele poging zou doen om nieuwe documenten te bekomen waarmee u gemakkelijk op legale wijze naar België kon reizen enkel omdat “mensen” u hadden gezegd dat de politie niets deed (CGVS p.17). Bovendien had u bij de DVZ niets verteld over een diefstal of mishandeling die u zou hebben meegemaakt. Daar verklaarde u nooit erkend te zijn als vluchteling in Griekenland en nooit een ADET ontvangen te hebben (“bijkomende vragenlijst M status” dd. 07/06/2024).

U levert geen enkel bewijs waaruit blijkt dat u inderdaad uw documenten bent verloren. Aangezien uit uw volledige dossier duidelijk blijkt dat u in het bezit zou moeten zijn van een dergelijk document, volstaan loutere beweringen niet om het verlies ervan vast te stellen. Temeer omdat uw algemene geloofwaardigheid geschaad wordt door ongeloofwaardige verklaringen (zie supra).

Vervolgens merkt het Commissariaat-generaal op dat, hoewel de objectieve informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van specifieke moeilijkheden waarmee personen die niet langer in het bezit zijn van een geldige verblijfsvergunning bij terugkeer worden geconfronteerd, deze objectieve informatie geen verwijzing bevat naar soortgelijke problemen waarmee personen die niet langer in het bezit zijn van de gedrukte verblijfsvergunning zouden worden geconfronteerd. Uit de objectieve informatie over de verlenging in geval van verlies van de ADET blijkt immers dat het mogelijk is een vervangkaart (replacement card) te verkrijgen in geval van verlies van de gedrukte verblijfsvergunning (ADET). Hiervoor moet men zich naar een asielbureau begeven om het verlies van het document te melden en een verklaring van verlies te verkrijgen, die aan de politie moet worden overgelegd. De politie geeft de betrokkene een kennisgeving. Het Asielbureau moet van deze kennisgeving in kennis worden gesteld en ongeveer vier maanden na de kennisgeving neemt het een nieuwe beslissing over de afgifte van een verblijfsvergunning. Zodra de beslissing is genomen, moet een afspraak worden gemaakt bij het bevoegde politiebureau om de nieuwe gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen. De procedure is vergelijkbaar in geval van beschadigde documenten (Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985619341335>; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wpcontent/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf).

Ten derde blijkt uit uw administratief dossier duidelijk dat uw verblijfsvergunning nog niet verlopen is, u beweert alleen (in tempore suspecto en zonder het te bewijzen -) dat uw gedrukte verblijfsvergunning verloren zou zijn. Hoewel de objectieve informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van de specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, maakt deze objectieve informatie geen melding van soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben. U zal dus niet met dezelfde moeilijkheden worden geconfronteerd als de begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wiens verblijfsvergunning is verlopen en die naar die lidstaat moeten terugkeren.

Uit objectieve informatie blijkt ook dat het fysieke document pas ongeldig wordt nadat aangifte van diefstal of verlies naar behoren is gedaan, bij de politie in Griekenland (ibid.). Deze informatie geeft evenmin aanleiding om te vermoeden dat de ongeldigheid van een gedrukte ADET, in het kader van een procedure die tot doel heeft een identiek document te vervangen, zou leiden tot de opschorting of intrekking van het verblijfsrecht of andere rechten die aan dit document zijn verbonden. Bijgevolg zou u, zelfs indien zou moeten worden geconcludeerd dat u niet langer in het bezit bent van uw gedrukte verblijfsvergunning, niet worden geconfronteerd met de moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die niet langer over een geldige verblijfsvergunning beschikken.

Uw aansluiting bij de sociale zekerheid (AMKA)

Het Commissariaat-generaal wijst erop dat personen die internationale bescherming genieten, om een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te verkrijgen, zich binnen een maand na de afgifte van hun verblijfsvergunning (ADET) naar een dienstverleningscentrum voor de burger moeten begeven om hun voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA) om te zetten in een sociaalzekerheidsnummer (AMKA). Objectieve informatie wijst niet op bijzondere problemen bij het voltooien van deze procedures in de periode 2020-2023 (AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDAGR_2023-Update.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socioeconomic rights , gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, blz. 19, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece -

Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2024 (beschikbaar op: https://rsaagean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf). U toont niet aan dat het voor u niet mogelijk was om uw AMKA aan te vragen of te activeren. Het komt aan de verzoeker toe om de nodige stappen te ondernemen om zijn rechten in Griekenland te doen gelden.

Door het feit dat u geen eenduidige verklaringen aflegt over uw verblijf in Griekenland in zijn geheel, geeft u geen zicht op welke stappen u al dan niet ondernomen, waardoor u het de commissaris-generaal onmogelijk maakt deze elementen te onderzoeken. U verklaart zelf in ieder geval geen enkele stap te hebben gezet om uw verblijf in Griekenland te legaliseren na het verkrijgen van uw vluchtelingenstatus (CGVS p.22). Het komt u als statushouder toe om de middelen die het recht en uw status in Griekenland u bieden terdege te gebruiken, hetgeen u allerminst aantoonst.

De informatie toont aan dat zelfs als u deze stappen niet had ondernomen, en als u dus de stappen moet ondernemen die nodig zijn in geval van terugkeer om er een te verkrijgen, u niet verstoken zou zijn van gratis toegang tot medische noodhulp, op voorwaarde dat u naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat ("If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription") UNHCR Greece, *Living In Greece – Access to healthcare*, beschikbaar op : <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; AIDA, *Landenrapport: Griekenland. Update 2023*, beschikbaar op :

https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Refugee.info Greece - *Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA)* van 29 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>). Verschillende Ngo's bieden ook medische en psychosociale hulp en begeleiding aan aan begunstigten van internationale bescherming in Griekenland (UNHCR Greece, *Living In Greece – Access to healthcare*, beschikbaar op : <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/accessto-healthcare/>; en *Communication on the status of migration management in mainland Greece* (p. 4, 12)). Toegang tot psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook mogelijk in bepaalde omstandigheden: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorginstellingen of -centra (UNHCR - *Information Guide for Beneficiaries of International Protection* – p. 42-44, beschikbaar op: https://migration.gov.gr/wp-content/uploads/2024/04/ENGLISH_BROCHURE.pdf). Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

Uw fiscaal nummer (AFM)

Uit objectieve informatie blijkt dat personen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen in Griekenland automatisch een AFM-nummer krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen (Cfr. *Begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. Toegang tot documenten en sociaal-economische rechten*, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaagean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Het CGVS wijst erop dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het fiscaal registratienummer (AFM) blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is (*Ibidem*). Als de verblijfsvergunning (ADET) verloopt, wordt het fiscaal registratienummer (AFM) gedeactiveerd totdat de verblijfsvergunning (ADET) wordt verlengd (*Ibidem*).

In dit geval hebt u uw verzoek om internationale bescherming na 31 december 2020 ingediend. Daarom moet worden opgemerkt dat u, toen u in Griekenland was als verzoeker, een fiscaal registratienummer had waarmee u toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het Commissariaat-generaal is daarom van mening dat u bepaalde stappen hebt kunnen ondernemen om werk te vinden en in uw levensonderhoud te voorzien. Als begunstigde van internationale bescherming werd u een ADET verleend. U moest vervolgens een afspraak maken bij de verantwoordelijke 'Taks Office' om de gegevens van uw AFM bij te werken (Cfr. *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights* p. 20-21, gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaagean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf).

Opnieuw maakt u het voor het CGVS onmogelijk om dit element te onderzoeken door uw tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Griekenland (zie *supra*). U verklaart zelf in ieder geval geen enkele stap te hebben gezet om uw verblijf in Griekenland te legaliseren na het verkrijgen van uw vluchtelingenstatus (CGVS p.22). Het komt u als statushouder toe om de middelen die het recht en uw status in Griekenland u bieden terdege te gebruiken, hetgeen u allerminst aantoonst."

Verzoeker slaagt er niet in voorgaande concrete motieven te ontkrachten.

De Raad wijst erop dat voor zover verzoeker bovendien niet langer over de originele documenten zou beschikken, hij zich evenwel niet in de situatie bevindt van een statushouder in Griekenland wiens

verblijfsvergunning en reisdocument verstreken zijn. Immers blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker een verblijfskaart verkreeg die drie jaar geldig is, wat overeenstemt met de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat erkende vluchtelingen in Griekenland een verblijfsrecht krijgen voor drie jaar met mogelijke verlenging ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, juni 2022, p. 11 en van september 2024, p. 14). Er ligt verder geenszins enig concreet gegeven voor waaruit blijkt dat de Griekse verblijfsvergunning van verzoeker, die in 2023 in Griekenland werd erkend als vluchteling, thans zou zijn verstreken.

Nog daargelaten dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de eventuele moeilijkheden die voor hem zouden kunnen voortvloeien uit het feit dat hij niet langer over het originele Griekse verblijfs- en reisdocument beschikt, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat het voor verzoeker onmogelijk zou zijn om een duplicaat van deze documenten te verkrijgen.

Verzoeker maakt in dit verband geenszins aannemelijk dat de procedure om een duplicaat van een geldige verblijfsvergunning na diefstal of verlies aan te vragen op dezelfde wijze verloopt als de procedure om de verblijfsvergunning te hernieuwen.

In casu wordt onderstreept dat verzoeker - die na 31 december 2020 een beschermingsverzoek in Griekenland indiende waardoor hij in principe dus een AFM moet hebben ontvangen ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p. 20) waarmee hij toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning - nog kan beschikken over een geldige verblijfsvergunning in Griekenland en zijn AMKA zodoende ook nog geldig is.

Hierbij wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklink in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (*cf.* de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bijbrengt die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet.

Uit het enkele feit dat hij niet langer woonachtig is in Griekenland, kan niet worden afgeleid dat verzoeker er niet langer over internationale bescherming beschikt. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn beschermingsstatuut omwille van een afwezigheid of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen.

Het louter in vraag stellen of stellen dat er geen garantie is dat hij bij terugkeer nog internationale bescherming geniet, volstaat niet.

Aangezien, gelet op het bovenstaande en onderstaande vaststellingen mee in acht genomen, verzoekers internationale beschermingsstatus in Griekenland alsook zijn verblijfsvergunning nog steeds geldig zijn, wijst niets erop dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

2.3.6.2. In dit kader brengt de Raad voorts in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het

Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte volgt uit de rechtspraak van het Hof dat zelfs ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat, het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand, zoals een ernstige mentale of lichamelijke aandoening, op zich voor deze asielzoeker een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, en aldus moet worden onderzocht (HvJ 16 februari 2017, C-578/16, C.K. e.a. t. Slovenië, ptn. 73-74). Hoewel deze rechtspraak betrekking heeft op verzoekers die een beschermingsverzoek hebben ingediend en in casu verzoeker een persoon is die al internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, moet in dezen worden aangestipt dat het voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een met dit artikel strijdige behandeling op het moment van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (Ibrahim, pt. 87 of Jawo, pt. 88). Bijgevolg is voormelde rechtspraak eveneens relevant voor personen die al internationale bescherming hebben gekregen.

2.3.6.3. In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de verstreekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen

worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, gericht op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een naadloze integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfs-vergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumenten (zoals ziektekostenverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en onderwijs, toegang tot huisvesting en het algemene gebrek aan sociale huisvesting in Griekenland.

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een Grieks fiscaal registratienummer (AFM), al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 24; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025).

Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 4-6, 20 en 22). Zeker wanneer statushouders terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken, kunnen zij worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Volgens de zogenaamde ADET-verordening wordt de beslissing tot afgifte van de ADET in principe opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. In elk geval moet de beslissing tot afgifte van een ADET aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Dit is overeenkomstig een omzendbrief van het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Ondanks deze regel geeft de asieldienst op dit moment nog steeds ADET-beslissingen als aparte administratieve handelingen af, die ze samen met de beslissing over de goedkeuring van de asielaanvraag aan de betrokkenen meedeelt.

Vervolgens moet binnen de zes maanden per e-mail een afspraak worden gemaakt met de Griekse politie om de nodige documenten en vingerafdrukken voor de daadwerkelijke fysieke afgifte van een ADET voor te leggen. De Griekse politie tracht de afspraken binnen de 10 dagen na de e-mail vast te leggen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen, met pasfoto's en een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt. Het duurt vervolgens 1 tot 2 maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk verwittigd dat hun ADET gedrukt is en/of klaar is om het worden opgehaald. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald. Er wordt van statushouders verwacht dat zij deze lijsten dagelijks nakijken (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 5-17).

Sinds 31 december 2020 wordt automatisch een AFM (fiscaal nummer) aangemaakt bij het beschermingsverzoek. Personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, krijgen bijgevolg automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) wanneer zij hun kaart als

verzoeker om internationale bescherming ontvangen. Wanneer internationale bescherming wordt verleend, gaat deze AFM mee over naar de ADET. Personen die voor 31 december 2020 geen AFM hebben bekomen en wiens ADET nog geldig is, kunnen een AFM aanvragen via een videogesprek met een medewerker van de bevoegde autoriteit. Ook kan een AFM aangevraagd worden door een bezoek van de persoon of een gemachtigde aan het plaatselijke belastingkantoor (DOY) in de woonplaats van de statushouder. Bij de registratie bij dit belastingkantoor wordt om een adresbewijs gevraagd. Dit kan een certificaat van een opvanglocatie zijn, een energierekening of een kopie van een huurcontract op naam van de statushouder. Statushouders die dakloos zijn of geen adresbewijs kunnen overleggen, kunnen geen AFM verkrijgen. Als gevolg hiervan kunnen zij geen belastingaangifte doen of een belastingverklaring ontvangen (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 20-21).

Een AMKA, dit is een sociale zekerheidsnummer, is vereist voor de toegang tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Om een AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPA) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang van statushouders tot het gezondheidszorgsysteem. Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023, is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van *"een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt"*. De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen, geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 valt de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven en moet het nummer vervolgens worden geactiveerd met een bewijs van adres en werk/studie. Statushouders kunnen hun AMKA-nummer alleen activeren door het voorleggen van een bewijs van woonplaats en een arbeidscontract of een wervingscertificaat/intentieverklaring dat is geüpload naar het informatiesysteem van het ministerie van Arbeid (*"ERGANI"*), als bewijs van adres. De Griekse wet behandelt statushouders dus anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. Statushouders die geen arbeidscontract of intentieverklaring van een werkgever kunnen voorleggen, kunnen geen actieve AMKA verkrijgen en worden volledig uitgesloten van gezondheidszorg en sociale voorzieningen. De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie voor Asiel en Migratie heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, die tot nu toe nog niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een *"geldige"* verblijfsvergunning (ADET) voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET (zie infra) onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA. (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 22-24; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22).

Uit het geheel van de landeninformatie volgt dat statushouders zich in Griekenland in een nog meer precare situatie bevinden dan verzoekers om internationale bescherming en dat de huisvestings-mogelijkheden voor statushouders zeer beperkt zijn waardoor zij het risico lopen dakloos te worden.

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer is dus zeer precair en problematisch, wat onder meer te wijten is aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

Wat huisvesting voor statushouders betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van statushouders in Griekenland wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven 30 dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 3).

Het zogenaamde HELIOS-project (*Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection*) was in de periode van juli 2019 tot juli 2022 het voornaamste officiële integratieprogramma in Griekenland voor statushouders. Het HELIOS-project werd geïmplementeerd door de IOM met de steun van de EU ten bedrage van 60 miljoen euro en de bijstand van verschillende NGO's en lokale besturen. Vanaf 1 januari 2022 werden het beheer en de financiering van het HELIOS-project overgenomen door het Griekse ministerie voor Asiel en Migratie. Het HELIOS project liep officieel af op 30 november 2024 en was reeds gestopt met het ontvangen van nieuwe inschrijvingen en het verlenen van de meeste essentiële diensten sinds 1 september 2024. Het werd vanaf januari 2025 vervangen door het HELIOS+ project, gefinancierd door het Europees Sociaal Fonds (ESF+) om de voortzetting van dit integratieprogramma op lange termijn te waarborgen.

Het HELIOS +-programma biedt op zich geen huisvesting maar de diensten die aan statushouders onder dit nieuwe integratieprogramma worden verleend, blijven vergelijkbaar, met name wat betreft huursubsidies, taaltrainingen en integratielessen. Wel wordt meer aandacht besteed aan inzetbaarheid op de arbeidsmarkt. Integratiesteun wordt verleend voor een periode tot 12 maanden en inschrijving is mogelijk tot twee jaar na de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Er is evenwel een bezorgdheid dat dit nieuwe HELIOS+-project lijkt te zijn ontworpen op een kleinere schaal die niet beantwoordt aan de werkelijke behoeften van de vluchtelingenpopulatie in Griekenland (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 29-30).

Het risico om in een situatie van dakloosheid terecht te komen is voor statushouders in Griekenland zeer groot, aangezien de toegang tot documenten en middelen die nodig zijn om huisvesting te verkrijgen niet mogelijk is binnen de periode van 30 dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming. Voor het verkrijgen van een huisvestingstoelage is een verblijf van minstens 5 jaar in Griekenland vereist waardoor statushouders vaak niet aan deze voorwaarde voldoen. Zelfs statushouders die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd, gelet op obstakels van discriminatie en gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien ontvangen statushouders bij terugkeer naar Griekenland geen informatie over de nodige procedures om hun rechten aldaar als statushouder te doen gelden. Statushouders kunnen toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen. De toegang tot deze opvangcentra kan voor statushouders door tal van factoren in de praktijk echter beperkt zijn, bijvoorbeeld omdat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, omdat naast geldige documenten zoals een verblijfsvergunning, AFM en AMKA, medische onderzoeken op huidziekten, röntgenfoto's van de borstkas en een psychiatrische evaluatie een vereiste zijn voor toegang tot alle opvangcentra en omdat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 32).

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET en een geldige AMKA. Verder moet rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werk-nemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheids-statistieken. Veel statushouders zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld (*"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 270-271).

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, genieten statushouders toegang tot sociale voorzieningen zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Daarnaast zouden statushouders dezelfde rechten moeten genieten en de nodige sociale bijstand krijgen volgens de voorwaarden die gelden voor Griekse onderdanen, zonder discriminatie. De Europese Commissie heeft echter een inbreukprocedure ingeleid tegen Griekenland omdat het niet alle bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU heeft omgezet. Het betreffen vooral mogelijke schendingen door Griekenland van artikel 29, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU ten aanzien van de rechten van personen die internationale bescherming genieten, en met name hun toegang tot sociale voorzieningen na verlening van internationale bescherming. Uit de informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigden van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij statushouders de facto worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen in Griekenland, moet een statushouder minstens vijf jaar legaal en permanent in Griekenland hebben gewoond, maar afhankelijk van de sociale uitkering kan deze vereiste worden uitgebreid tot meer dan tien jaar permanent legaal verblijf (*"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 273-274).

Dit is onder meer het geval voor de huisvestingstoelage (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland is vereist), de geboortetoelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die een onderzoek door een accreditatie-centrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft). Deze de facto uitsluiting van statushouders van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet lijkt te zullen veranderen. Meer dan twee jaar na de aanmaningsbrief van de Europese Commissie heeft Griekenland nog steeds geen stappen ondernomen om aan de EU-normen te voldoen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 25-27).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor statushouders om hun toegang tot het sociaalezekerheidsstelsel te garanderen. De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen en die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend (zgn. 'cash assistance'), wordt automatisch niet meer uitbetaald van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 25).

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 216 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene of kind) is formeel toegankelijk voor statushouders. Er zijn echter meerdere cumulatieve voorwaarden waaraan voldaan moet worden. Daardoor worden in de praktijk veel statushouders uitgesloten, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat leven. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkdiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS-woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Om een gegarandeerd minimuminkomen aan te vragen, moeten statushouders in het bezit zijn van een geldige ADET, AFM, TAXISnet credentials, een belastingverklaring, een actieve AMKA alsook een bankrekening hebben (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 27-28).

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen. Ondanks het gunstige wettelijk kader, wordt de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Dit is het gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd. Bovendien hebben belemmeringen bij de toegang tot een AMKA directe gevolgen voor de toegang van statushouders tot gezondheidszorg in Griekenland, omdat ze hen uitsluiten van elke essentiële behandeling die niet wordt beschouwd als spoedeisende gezondheidszorg. Statushouders met een AMKA die niet verzekerd zijn, hebben niet langer toegang tot medicatie of onderzoeken door particuliere dokters.

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via telefoonverkeer dat uitsluitend in het Grieks of Engels en tegen betaling verloopt. Wie geen Grieks of Engels spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkdiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 35; *"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 275-277).

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de verlenging van een ADET van statushouders die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk kan zijn en dat deze situatie enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan aanhouden.

In beginsel moeten verzoeken om verlenging van een ADET uiterlijk 30 dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asiëldienst worden ingediend. Wanneer de verblijfsvergunning te laat wordt

verlengd zonder goede reden, wordt een boete van 100 euro opgelegd. In een omzendbrief wordt toegelicht wat goede redenen kunnen zijn (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 7). Statushouders die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als statushouder. Bovendien lopen statushouders na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalt, worden de AFM en de AMKA automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een statushouder bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid of toegang tot gezondheidszorg.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat de aanvragen om verlenging per e-mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht (*"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 244-246; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 7-9).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen statushouders die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning (*"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 244).

Gelet op het volume kan het registreren en uploaden van de verlengingsaanvragen in de databank voor verblijfsvergunningen twee weken tot zelfs maanden in beslag nemen. Zodra de verlengingsaanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden van de aanvrager (antecedentenonderzoek), alvorens een beslissing te nemen. Gezien het aantal verlengingsaanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, kan deze fase van de procedure enkele maanden duren. Tijdens deze wachtperiode ondervinden statushouders dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand, gezondheidszorg of de arbeidsmarkt, waardoor zij de facto in een precare situatie kunnen terechtkomen.

Als statushouders een e-mail ontvangen waarin hen de toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen, zoals pasfoto's, een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt en vingerafdrukken. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van tien dagen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Het duurt vervolgens gemiddeld één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun verlengde verblijfsvergunning. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADET's klaar zijn om op de aangegeven dag opgehaald te worden, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de statushouder zich niet op de aangegeven datum aandient, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De statushouder moet dit aanvragen. Voor deze stap is fysieke aanwezigheid in Griekenland vereist, aangezien een dergelijke aanvraag niet per telefoon of e-mail kan (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 10-13). In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een statushouder die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing/verlenging van de ADET indien de verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde/verlengde ADET te vermijden en aldus niet in een precare situatie terecht te komen.

Het aantal ADET-verlengingsaanvragen dat eind 2024 bij de Griekse asieldienst in behandeling was, bedroeg 5.311, d.w.z. een stijging van 32% ten opzichte van 4.029 op 16 februari 2024. Bijna 40% van de ADET-verlengingsaanvragen was eind 2024 al meer dan zes maanden in behandeling. Volgens cijfers die de Griekse asieldienst in februari 2025 heeft verstrekt, is het aantal ADET-verlengingsaanvragen dat in behandeling is, gedaald van 4.029 op 16 februari 2024 tot 2.621 op 11 februari 2025. Daarvan dienden er

nog 13 te worden geüpload, 239 moesten worden toegewezen aan een dossierbehandelaar en 2369 waren in behandeling (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 8-9).

Bij het verstrijken van een ADET is er geen uniform bewijs van rechtmatig verblijf waarmee statushouders hun verblijfsrecht kunnen aantonen terwijl hun verlengingsaanvraag in behandeling is. Ze ontvangen wel een ontvangstbevestiging van de verlengingsaanvraag. Evenwel zijn er vertragingen in de registratie van de aanvragen tot verlenging van de ADET in het Alkyoni-systeem en daardoor ook in het verkrijgen van de ontvangstbevestiging door statushouders. Op aanvraag kan de statushouders wel een “certificaat van begunstigde van de vluchtelingenstatus” of een “certificaat van begunstigde van subsidiaire bescherming” verkrijgen. De huidige ontvangstbevestigingen en certificaten worden door de Griekse autoriteiten niet geaccepteerd als bewijs van verblijfsrecht indien de ADET is verlopen. Hierdoor kunnen statushouders geen aanspraak maken op hun socio-economische rechten noch kunnen ze juridische vertegenwoordiging aanvragen. In oudere certificaten werd wel vermeld dat de betreffende statushouder zijn rechten en toegang behield tijdens de verlengingsprocedure. Deze vermelding ontbreekt echter bij de nieuwere ontvangstbevestigingen. Dit is in tegenspraak met wat de Griekse autoriteiten aan de Europese Commissie verklaard hebben (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 15-16; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 18-19). Ook wordt hun toegang tot een advocaat hierdoor bemoeilijkt. De Duitse autoriteiten hebben samen met de Griekse autoriteiten en de IOM een project opgezet om statushouders die vanuit Duitsland terugkeren te ondersteunen in hun integratie in de Griekse samenleving. Het project, dat door de EU wordt gefinancierd, biedt statushouders bij hun terugkeer onderdak, voedsel en sociale begeleiding aan evenals ondersteuning bij het voorbereiden van de nodige documenten om een naadloze integratie in Helios+ te garanderen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 36; *“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 13).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland *in principe* via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen, hoewel er recente gevallen zijn van personen die terugkeren via de luchthaven van Thessaloniki. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over mogelijkheden qua huisvesting of stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 36).

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt verder dat personen die onder de oude procedure, geldend onder het presidentieel decreet 114/2010, dus voor januari 2020, internationale bescherming kregen, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse vreemdelingenpolitie. Bij de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Een beslissing volgt gewoonlijk een jaar na de hernieuwingsaanvraag. Wegens de grote achterstand heeft een groot aantal statushouders gedurende meer dan een jaar geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid. In afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel wordt een attest afgegeven maar dit attest bevat geen foto, watermerk of enige andere wettelijke bepaling die toelaat dat het wordt aanvaard door andere Griekse overheidsdiensten (*“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 247).

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten – wat enige tijd kan duren – het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de lange duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de door de Europese Commissie in januari 2023 gestarte inbreukprocedure) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven.

De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”* (ibid., pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, *a priori* allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat er een zeer precaire situatie is waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift op de moeilijke situatie van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. Hij wijst op algemene landeninformatie aangaande de situatie van statushouders in Griekenland die volgens hem een ernstig risico uitmaken op onmenselijke of vernederende behandeling.

De vraag die thans rijst is of verzoeker bij terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling.

2.3.6.4. Te dezen wordt in de bestreden beslissing inzake verzoekers concrete situatie met reden als volgt gemotiveerd:

“1) U legt ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen af, waardoor het onmogelijk is uw eigenlijke situatie in Griekenland te beoordelen.

In eerste instantie, bij DVZ, verklaarde u dat u vingerafdrukken had gegeven, wakker werd in een ziekenhuis en een uitzettingsbevel ontving van Griekenland (“verklaring DVZ” dd. 07/06/2024, vraag 23). Tijdens uw persoonlijk onderhoud gaf u evenwel toe erkend te zijn als vluchteling in Griekenland, maar uw verklaringen blijven ongeloofwaardig en zijn doorheen het persoonlijk onderhoud niet consistent.

Ten eerste zijn uw verklaringen over uw verblijfplaatsen in Griekenland niet consistent of geloofwaardig. Eerst verklaarde u in Griekenland enkel in het ziekenhuis te hebben verbleven, nadat u was mishandeld op uw weg naar Griekenland (CGVS p.10). Vervolgens zegt u eerst in het ziekenhuis, vervolgens in een “vluchtelingendienst” naast het ziekenhuis te zijn geweest. Dit was een gesloten locatie die u niet kon verlaten (CGVS p.10). Wanneer geconfronteerd met een foto op uw sociale media (https://www.facebook.com/stories/858519499004956/?source=profile_highlight, zie blauwe map AD), verklaart u dan dat u wel het ziekenhuis eens verliet maar vervolgens terugkeerde naar het ziekenhuis (CGVS p.12-13). Dan zegt u dat u eens, na vertrek uit het ziekenhuis, samen met vrienden naar Athene ging om sigaretten te kopen en vervolgens terugkeerde naar Kos (CGVS p.18). U vermeldt dan ook dat u uw documenten wilde krijgen (CGVS p.18), maar later herhaalt u dat u uw documenten kreeg terwijl u in het ziekenhuis lag en dat u daarvoor zelf geen enkele actie hebt ondernomen (CGVS p.21-22).

Het CGVS wijst er echter op dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland niet automatisch een reisdocument krijgen, maar pas nadat de betrokkene hiertoe een specifiek verzoek heeft ingediend bij het paspoortbureau van de Griekse politie. De persoon die internationale bescherming geniet,

moet ook bepaalde documenten voorleggen, waaronder een kopie van de beslissing tot toekenning van internationale bescherming en een kopie van zijn ADET (of een bewijs dat zijn ADET-aanvraag in behandeling is), en moet de som van 84,40eur betalen. De begunstigde van internationale bescherming moet een lijst raadplegen die regelmatig online wordt gepubliceerd om te weten te komen of het reisdocument klaar is. Als het reisdocument klaar is, moet de betrokkene naar het Regionaal Asielbureau van Thessaloniki of het Regionaal Asielbureau van Attica gaan om het in ontvangst te nemen. Al deze procedures moeten persoonlijk worden uitgevoerd (Refugee.info Greece, Travel Documents in Greece, 9 februari 2024, beschikbaar op : <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985654192535>). Bovendien werd uw paspoort aan u afgeleverd in januari 2024 (zie GRDUB dd. 09/07/2024), ruim een halfjaar nadat u erkend werd als vluchteling in Griekenland. Dat u zomaar ongevraagd een reisdocument ontving terwijl u nog altijd in het ziekenhuis lag is dus geenszins geloofwaardig.

Daarnaast verklaarde u drie maanden in het ziekenhuis doorgebracht te hebben en “dagen” gereisd te hebben tussen Griekenland en België (CGVS p.11). Op geen enkel moment geeft u een duidelijk zicht op uw verblijfplaatsen tijdens het jaar dat passeerde tussen het moment dat u erkend werd als vluchteling in april 2023 en uw asielaanvraag in België in april 2024. Tijdens 2023 plaatste u meerdere foto's op uw sociale media waarin u in het bijschrift stelt dat ze in Griekenland genomen zijn, op het eiland Kos, Athene en Ammonia (zie blauwe map AD). Dat u tijdens uw verblijf in Griekenland louter in het ziekenhuis en in een gesloten centrum op Kos verbleef is niet geloofwaardig.

Ten tweede zijn uw verklaringen over uw reisweg van Griekenland naar België geenszins geloofwaardig. An sich is het al weinig geloofwaardig dat u ervoor zou kiezen om de reis van Griekenland naar België te voet af te leggen terwijl u kunt beschikken over een Grieks reisdocument. Ook indien deze gestolen zou zijn in Griekenland zou u daarvan redelijkerwijze aangifte kunnen doen en een vervangend document kunnen aanvragen. Dit zou vele malen gemakkelijker én hoogstwaarschijnlijk goedkoper zijn dan uzelf over land laten smokkelen. Bovendien verklaart u eind december 2023 te zijn vertrokken uit Griekenland, terwijl uw paspoort werd uitgereikt in januari 2024 (CGVS p.17; GRDUB dd. 09/07/2024). Ook vertelt u dat u te voet Kos verliet (CGVS p.17). Aangezien Kos een eiland is, is dit niet aannemelijk. Hierop gewezen verklaart u dat u met mensen meeding en begeleid moest worden omdat u de plaatsen niet kende. U had echter (naar eigen zeggen) al een aantal maanden op Kos verbleven en van daaruit ook minstens een uitstap gemaakt naar Athene en terug (CGVS p.12-13; p.18). Dat u geen idee had waar u was en hoe u van daar kon vertrekken is dus niet geloofwaardig.

Ten derde zijn uw verklaringen omtrent het incident waarvan u slachtoffer was in Griekenland niet geloofwaardig. Eerst verklaart u onderweg naar Servië, terwijl u probeerde Griekenland te verlaten met een groep, tegengehouden te zijn door een bende die u mishandelden (CGVS p.12). Vervolgens verklaart u dat u werd bestolen op het eiland Kos zelf (CGVS p.14). U kwam de bende tegen en besloot met ze mee te gaan omdat ze u zouden helpen, maar ze namen u mee naar een afgelegen plaats en mishandelden u daar (CGVS p.16). Pas dan zou u hebben besloten om Griekenland over land te verlaten (CGVS p.15-17). Dit is niet consistent. Vervolgens is het niet geloofwaardig dat u geen enkele poging deed om hulp te zoeken nadat dit zou hebben plaatsgevonden, terwijl u naar eigen zeggen in slechte staat was (CGVS p.15-16). U was nog op Kos (CGVS p.14), waar u enkele maanden was behandeld in een ziekenhuis en in een centrum had verbleven. Dat u ervoor kiest om niet terug te keren naar de plek waar u eerder hulp had gekregen omdat u niet weet waar u bent, maar in plaats daarvan naar België beslist te wandelen, is niet geloofwaardig (CGVS p.17). Opnieuw is het bovendien niet geloofwaardig dat u geen enkele poging doet om een nieuw paspoort aan te vragen.

Bovendien had u tijdens uw eerste interview met DVZ niets vermeld over dit incident. Hoewel er begrip kan worden opgebracht voor het feit dat het voor een slachtoffer van seksueel geweld moeilijk kan zijn om hierover te spreken, maakt het feit dat u dit incident in zijn geheel verzweeg, samen met uw overige ongeloofwaardige en inconsistente verklaringen, dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen betreffende dit incident.

Tot slot blijft het bij een blote bewering en levert u geen enkel bewijsmateriaal om uw verklaringen omtrent dit incident te staven. Uw geloofwaardigheid is echter dermate geschaad door bovenstaande vaststellingen dat uw verklaringen niet zomaar aangenomen kunnen worden.

Bijgevolg kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan uw verklaringen betreffende uw levensomstandigheden in Griekenland en merkt het op dat u hebt getracht bepaalde elementen te verbergen die essentieel zijn om de doeltreffendheid van uw internationale bescherming te beoordelen. In dit verband herinnert het Commissariaat-generaal eraan dat de bewijslast met betrekking tot uw persoonlijke situatie en de elementen die specifiek op u betrekking hebben, volledig bij u ligt.

De feiten die u verklaarde mee te maken vooraleer u asiel aanvraagde in Griekenland zijn niet representatief voor de beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming. Deze feiten situeren zich op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Bovendien worden uw verklaringen omtrent dit incident eveneens niet gestaafd door enig bewijs en blijven ze dus bij loutere verklaringen.

Wat betreft feiten die u meemaakte in Griekenland als asielzoeker of begunstigde van internationale bescherming is het bovendien in eerste plaats aangewezen om hulp te zoeken bij de autoriteiten van het land waar u bescherming geniet. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u zich ooit gewend heeft tot de Griekse autoriteiten tijdens uw verblijf daar.

(...)

U maakt niet aannemelijk dat u lijdt aan een bijzondere kwetsbaarheid die maken dat u in Griekenland in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen.

U verklaart aan verschillende medische problemen te lijden waarvoor u behandeling ontvangt of behoeft, namelijk psychologische problemen, problemen aan uw schouder en uw borstkas (CGVS p.4). Opnieuw is het opvallend dat u hierrond andere verklaringen aflegt dan bij de DVZ, waar u verklaarde een breuk te hebben geleden aan uw voet, slechthorend te zijn aan uw rechteroor en astma te hebben ("verklaring DVZ" dd. 07/06/2024, vraag 29). Daar verklaarde u ook attesten van te hebben welke u aan het CGVS zou overmaken.

Waar uw medische attesten dd. 30 april 2024 melding maken van klachten zoals pijn aan uw schouders, uw enkels en een chemische verbranding, is nergens sprake van kwetsbaarheid die een gespecialiseerde, regelmatige en complexe opvolging, behandeling en toezicht vereist. Bovendien wordt in uw medische documenten vermeld dat de verwondingen die u leed het gevolg zijn van een incident dat plaatsvond in Brussel, waardoor ze dus ook uw verklaringen over de oorzaak van uw klachten niet ondersteunen. U verklaart immers dat uw verwondingen het resultaat zijn van mishandeling die u leed wanneer u Griekenland in- en uit reisde, uw schouder zou reeds in Gaza verwond zijn geweest (CGVS p.7). Wat betreft de documenten dd. 6 mei 2024 wordt gesproken over de verwonding aan uw nek die u opliep bij een aanval zes dagen daarvoor. Opnieuw is er geen melding van fysieke kwalen die u al leed voordat u in België aankwam. Buiten de brandwond aan uw nek en een verstuikte enkel zijn er geen fysieke problemen vermeld in dit document. Opnieuw is geen (complexe) behandeling voorzien voor enige medische problematiek.

Wat betreft uw psychologische behandeling: u legt een attest voor van een dokter, gedateerd 2 mei 2024. In het attest wordt expliciet gezegd dat het afgegeven werd na uw eerste gesprek met deze arts en op uw uitdrukkelijk verzoek. Er wordt geen specifieke verdere behandeling voorgeschreven. Uit niets blijkt dat de dokter die dit document voor u schreef gespecialiseerd is in psychologische behandeling. Verder merkt de behandelend arts tijdens uw afspraak op 6 mei 2024, vier dagen later, op dat u symptomen van PTSD vertoont en vraagt hij psychologisch advies. Uit niets blijkt echter dat u sindsdien een psychologische behandeling heeft gezocht of ontvangen.

Waar uw advocaat aangaf dat aan u antidepressiva werden voorgeschreven, verklaarde u zelf tijdens het persoonlijk onderhoud nog te wachten op een afspraak met een psycholoog (CGVS p.4). Het voorschrift werd niet aan het CGVS overgemaakt. Ook indien aan u bepaalde medicaties werden toegeschreven, houdt dat in zichzelf geen complexe, gespecialiseerde of regelmatige opvolging in die in Griekenland niet voorhanden zou zijn.

U maakt tevens foto's over van medicatie. Van de foto's is niet duidelijk wie ze nam, in welke context en met welk doel. Eén van de foto's betreft een stock photo van een astma inhaler, getuige de watermerken op de foto. Op een andere foto van verpakkingen "sipralexa escitalopram" en "trazodone", beide antidepressiva, is de naam S. A. genoteerd. Dat deze medicijnen aan u werden voorgeschreven of door u worden genomen blijkt geenszins uit de door u voorgelegde foto's of documenten.

Uit uw traject doorheen Europa blijkt een bepaalde mate van zelfredzaamheid alsook keuzemogelijkheden. In België bleek u in staat om te werken in de fruitteelt (CGVS p.6-7).

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande analyse te wijzigen.

Uw UNRWA family registration card en family record, uw huwelijksakte, het attest van de permanent military court in Palestina, uw Palestijnse rijbewijs, het medisch attest van uw vader, en de voorschriften van Gaza staven uw situatie in Gaza, welke niet beoordeeld wordt in de huidige beslissing.

Uw Palestijnse paspoort, identiteitskaart en geboorteakte staven uw verklaarde identiteit en herkomst, welke in de huidige beslissing niet in vraag wordt gesteld.

Uw gestempelde Turkse visum en ongestempelde Egyptische visum staven uw verklaarde reisweg, welke in de huidige beslissing niet in vraag wordt gesteld.

Uw kaart van het Rode Kruis centrum staat dat u verblijft in een centrum van het Rode Kruis, wat niet wordt betwist.

Wat betreft de foto's van u in het ziekenhuis en de foto's van verwondingen moet vooreerst worden opgemerkt dat aan privé beeldmateriaal slechts beperkte bewijswaarde kan worden gehecht omwille van het feit dat deze beelden bewerkt of geënceneerd kunnen worden. Er kan niet worden nagegaan in welke context of met welk doel dergelijke beelden gemaakt zijn. In dit geval is niet duidelijk waar de ziekenhuizen zijn waarin u ligt, wanneer de beelden gemaakt zijn en wat uw klachten eigenlijk zijn. U verklaart dat één van de foto's, document 3 in het administratief dossier, in Griekenland werd genomen door een Palestijnse jongeman die u hielp. U legt geen enkel medisch document voor die echter uw verklaarde opname in een Grieks ziekenhuis attesteert. Van enkele foto's van verwondingen is niet duidelijk wie de persoon op de foto's is.

De foto's van derden in het ziekenhuis en tentenkampen staven de situatie in Gaza, welke niet wordt betwist. De foto's van medicatie werden supra besproken.

U stuurde twee video's op naar het CGVS. Deze werden geweigerd omwille van informatieveiligheid. Aan u werd per mail verzocht om afdrukken te nemen van de stukken en deze opnieuw over te maken aan het CGVS. Dit heeft u niet gedaan. Indien het video's betreffen van de situatie in Gaza zijn ze echter niet relevant voor de huidige beslissing, waarin enkel de effectiviteit van uw bescherming in Griekenland wordt beoordeeld.

Het attest van dokter K. K. (dd. 02/05/2024) werd supra reeds besproken.

Uw overige Belgische medische documenten werden supra besproken.

Uw Griekse documenten blijken uitslagen van bloedonderzoeken te zijn dd. 26 maart 2023 ("Geniko Nosokomeio K.Y. KO – Aimatologiko Ergasthrio" = "Algemeen Ziekenhuis van K.Y. KO – Hematologisch Laboratorium" (vertaald met Google Translate). Deze documenten staven louter dat u eens een onderzocht werd in het ziekenhuis op Kos. Uit deze documenten kan niets worden opgemaakt over de oorzaak van uw opname of de behandeling die u ontving."

Uit het bovenstaande blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing wel degelijk omstandig heeft gemotiveerd waarom verzoekers voorzienbare levensomstandigheden in Griekenland niet beantwoorden aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid die dient te worden bereikt opdat van een ernstig risico op onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest sprake zou zijn.

Verzoeker volhardt in zijn ervaringen in Griekenland en bekritiseert verweerders appreciatie en terechte gevolgtrekkingen doch brengt hiermee en met zijn verwijzingen naar algemene informatie die in dezelfde lijn liggen als de informatie waarmee reeds rekening is gehouden (supra) geenszins dienstige elementen bij die zijn ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen inzake zijn eigenlijke situatie in Griekenland kunnen verschonen noch brengt hij valabele argumenten bij die voorgaande overwegingen met betrekking tot zijn concrete situatie waarmee reeds rekening werd gehouden kunnen weerleggen.

Waar verzoeker meent een bijzondere kwetsbaarheid te vertonen omwille van zijn gezondheidsproblemen zoals reeds aangehaald op het CGVS met verwijzingen naar algemene informatie omtrent de sterk beperkte toegang tot de geestelijke gezondheidszorg in Griekenland, wordt op het volgende gewezen.

De Raad stelt vast dat uit de verklaringen van verzoeker en de door hem bijgebrachte documenten niet kan blijken dat zijn psychologische en medische problemen belangrijke negatieve gevolgen hebben op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en dat zijn medische toestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Hij zet nergens in concreto uiteen in welke mate zijn gezondheidstoestand hem belet om zijn rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze psychologische en medische problemen zou zijn op zijn mogelijkheden om zijn rechten in Griekenland uit te oefenen. De Raad wijst hierbij op verzoekers inconsistente verklaringen zoals aangegeven in de bestreden beslissing alsook op de vaststelling dat er geen actuele medische stukken voorliggen omtrent een noodzakelijk geachte (medicamenteuze) behandeling waarbij tevens dienstig kan worden gewezen op de bevindingen van verweerder aangaande verzoekers zelfredzaamheid.

De Raad oordeelt dan ook dat in casu niet kan blijken dat verzoeker niet de toegang zou hebben tot gepaste medische opvolging in Griekenland.

Er liggen heden ook geen elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker niet of gedeeltelijk arbeidsongeschikt zou zijn. Hoewel er begrip is voor zijn situatie, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker geen objectieve medische stukken verschaft die een concrete toelichting geven over de impact van zijn fysieke en/of psychische gezondheidstoestand en eventuele (medicamenteuze) behandeling met betrekking tot zijn zelfredzaamheid, autonomie en het globaal dagelijks functioneren, te meer gelet op voorgaande concrete bevindingen waaronder het gegeven dat verzoeker in België in staat bleek te werken. De Raad voegt hieraan volledigheidshalve overigens toe dat verzoeker ter terechtzitting aangeeft in Europa over een familiaal netwerk te beschikken.

Verder blijkt niet dat de gezondheidstoestand van verzoeker - wiens Griekse verblijfsvergunning op zich overigens nog geldig is - de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting of andere socio-economische rechten als statushouder in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt.

Gelet op het voorgaande en de vaststellingen onder 2.3.5. (supra) mee in acht genomen, kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten.

Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker - wiens Griekse verblijfsvergunning op zich aldus nog geldig is - toont verder niet aan dat hij als statushouder in Griekenland geen toegang zal hebben tot medische opvolging en ondersteuning. Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg, toont verzoeker niet aan dat de mogelijkheden of beperkingen om in dit verband zijn rechten als statushouder uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook Griekse onderdanen kunnen worden geconfronteerd. Waar zou blijken dat een noodzakelijke

behandeling in Griekenland niet beschikbaar of toegankelijk is, merkt de Raad op dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich en dat verzoeker zich bijgevolg moet beroepen op de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg, volstaat dit verder op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zoals hierboven reeds gesteld, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als voor Griekse onderdanen geldt. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en hij, zoals in casu aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. Verzoeker slaagt hier echter niet in. Verzoeker toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijk met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg of deze niet zou kunnen genieten.

Hierbij benadrukt de Raad dat verzoeker nog steeds beschikt over een geldige verblijfsvergunning (ADET), hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen.

De Raad stipt verder aan dat het niet onredelijk is om van verzoeker - die in Griekenland de vluchtelingenstatus werd toegekend en wiens verblijfsvergunning aldus nog geldig is tot minstens 27 april 2026 - te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Gelet op de vaststelling dat verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke levensomstandigheden in Griekenland kan in casu niet vastgesteld worden dat hij doorgedreven pogingen heeft ondernomen om werk en onderdak te zoeken of om de taal te leren, waarbij niet kan besloten worden dat verzoeker ooit de oprechte intentie had om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden.

Er wordt in dit verband ten slotte nog op gewezen dat het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigten van internationale bescherming in samenhang moet worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigten zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om in Griekenland de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland, te meer verzoeker slechts een korte periode in Griekenland verbleef. Het komt hem in dit verband bovendien toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Verzoekers algemeen betoog doet hier geen afbreuk aan.

Verzoeker toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, zijn rechten niet zou kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving zijn daartoe bieden.

Een algemene verwijzing naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, volstaat gelet op voorgaande concrete overwegingen niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker aldus in gebreke blijft. Verzoeker toont niet aan ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker kan gelet op de gedane vaststellingen niet overtuigen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komt. Hij maakt niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om op overtuigende wijze aannemelijk te maken dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van

uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Griekenland werd verleend, kan stellen.

De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoeker aantoont dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

2.3.6.5. Verzoeker betwist de in de bestreden beslissing opgenomen motivering met betrekking tot de overige door hem tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten niet en doet er bijgevolg geen afbreuk aan. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

2.3.6.6. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoeker verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

2.3.7. Nu het voorliggend beschermingsverzoek op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk dient te worden verklaard, moet er bijgevolg geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is verzoekers verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza niet dienstig.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker werd gehoord – dit met bijstand van een tolk Arabisch en in aanwezigheid van zijn advocaat – de kans kreeg om zijn relaas omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en de beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.3.11. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één oktober tweeduizend vijftientig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU